

αλφαβητάριο

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ 1964

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἄλφαβητάριο

~~Τόμος~~ ~~Κατάλογος~~
1965-66

Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΛ

ἄ λ φ α β τ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

1964

ΓΑ

- Γ ΣΑΚΚΑ

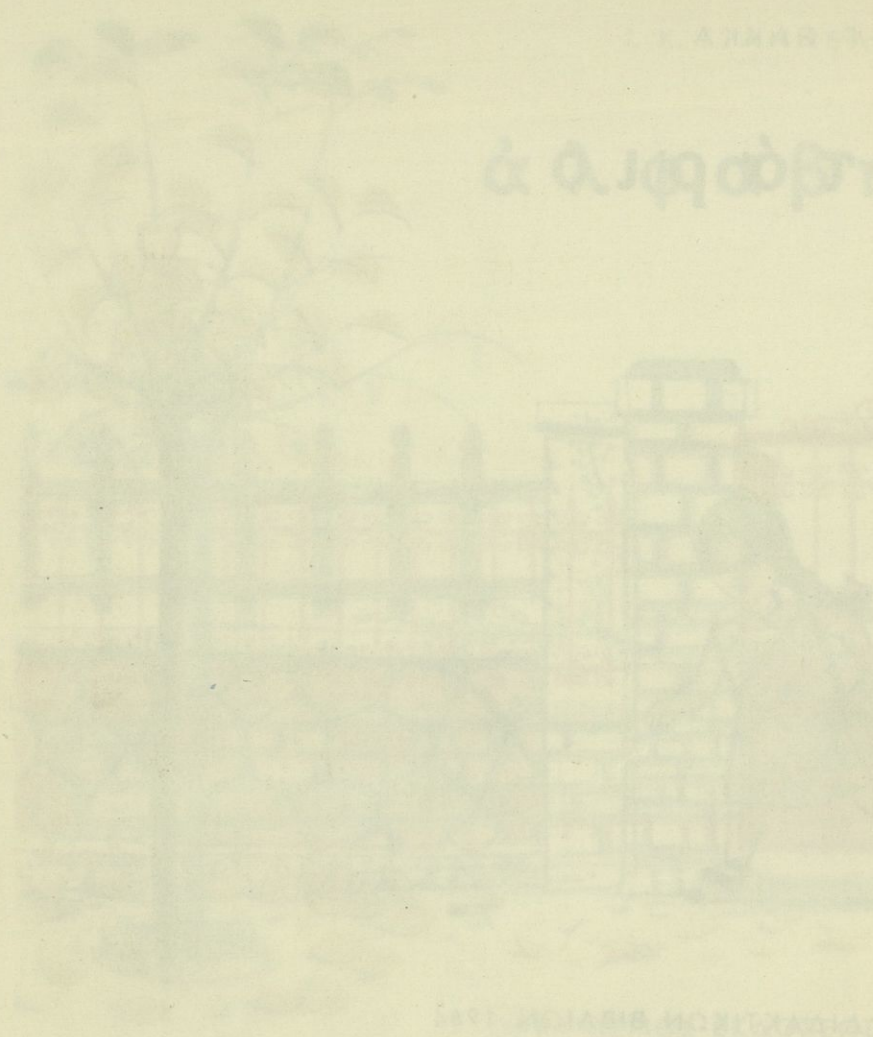
τ ά ρ ι ο

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ 1964

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

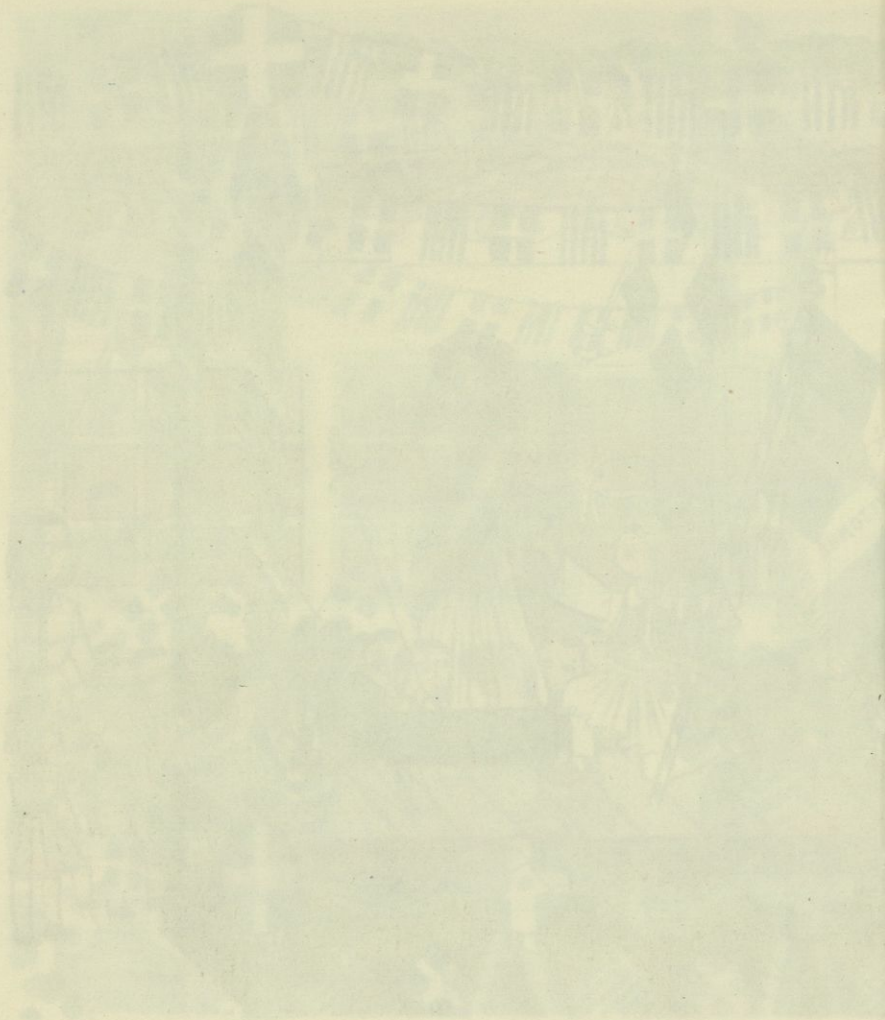

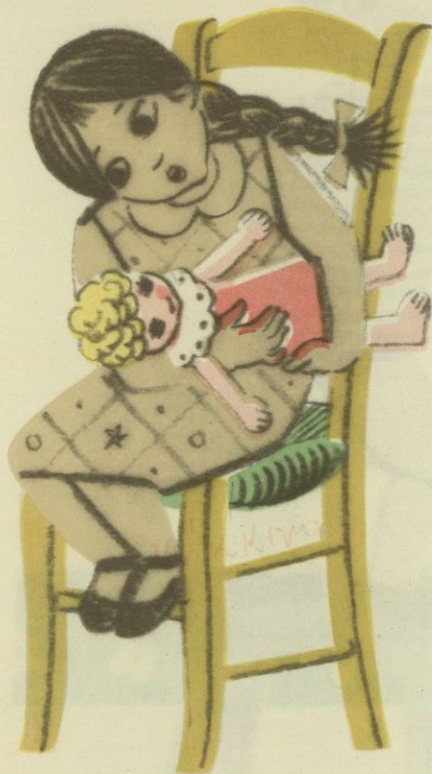

O o

O o

ν

ν ά

N

Νά, νά.

λ

-λά λά λά.
λά λά, όλα.

—Λά λά, ὄλα.
Λά λά, Λόλα.

ε

ἔλα

—Λόλα, ἔλα, Λόλα.
Νά ἕνα νινί.

—”Ελα, νινί

E

—”Ελα, νινί, ἔλα.

”Ελα, νινί, νάνι.

Ι ι ι... Ο ο ο...

η

Έλλη

—Νά ή Έλλη.

Νινί, νά ή Έλλη.

”Αννα

A

—”Αννα, έλα.
”Ελα,” Αννα.
”Ελα, ”Ελλη.

μ

μῆλα

—“Ελλη, νά ἕνα μῆλο.
Λόλα, νά ἕνα ἄλλο.
”Αννα, νά μῆλα.

Μίμη

M

—Μῆλα, Μίμη.

”Ελα, Μίμη, ἔλα.

”Ελα, μῆλα μέλι.

Π π

Παπί

—Πά, πά. Πί, πί.

Παπί, Μίμη.

Παπί,"Αννα.

Νά ένα παπί.

Τόπι

Τ τ

–Τόπι, τόπι, Μίμη.

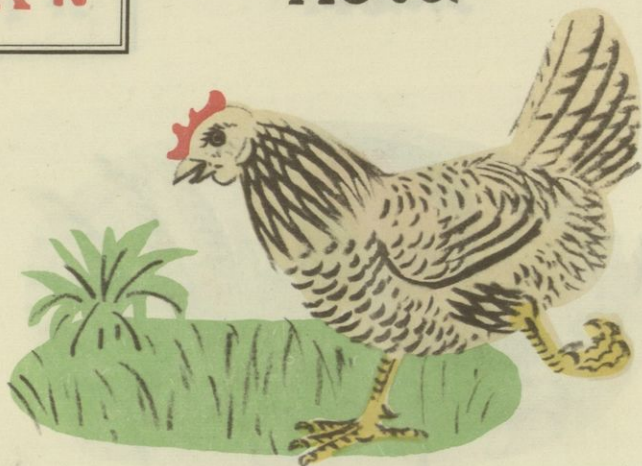
Τόπι, τόπι, "Ελλη.

–Πέτα, "Αννα, τὸ τόπι.

"Αννα, πέτα τὸ τόπι.

Κ κ

Κότα

Κά κά κά ή κότα.
—Νά, ή κότα, Μίμη.
Νά, ή καλή κότα.
"Έκανε ένα κοκό.
Τò έκανε, νά το.

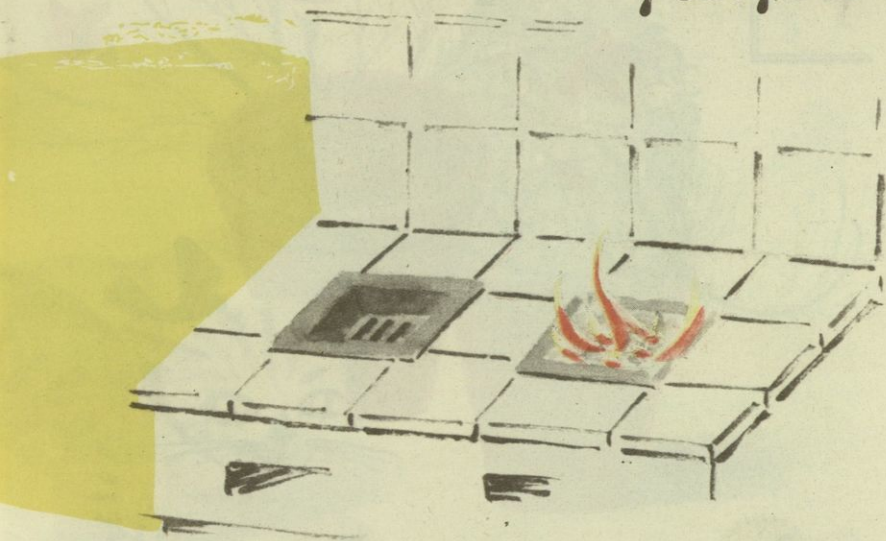
γάλα

—Νά τὸ γάλα, Μίμη.
"Αννα, "Ελλη, ἐλᾶτε.
Καλὸ γάλα, ἐλᾶτε.
—Πᾶμε, λένε ὅλα.

γιαγιά

Νιάο νιάο ή γάτα.
Νιάο έκανε ή γάτα.
—Λίγο γάλα, γιαγιά.
Κι έμένα γάλα.

Γάτα

—Νιάο νιάο, ή γάτα.

—Πί πί, τὸ παπί.

Τότε ἡ γιαγιά ἔλεγε: —
—Γάτα, μὴ τὸ παπί.
Γάτα, ἀγάπα τὸ παπί.

Χ χ... ή χήνα

—Χ χ... ή χήνα.

—Χ χ... τὰ χηνάκια.

—Πά πά... ή πάπια.

—Πί πί... τὰ παπάκια.

X χ

—Γάτα, μὴ τὰ χηνάκια,
ἔλεγε ἡ "Αννα.

Ρ ρ.. τὸ νερό

—Ρ ρ.. τὸ νερό.

—Νιάο νιάο, ἡ Ριρή.

—Πί πί, τὸ παπί.

—Χ χ ἡ χήνα.

—Χήνα, πάπια, Ριρή,
ἐλᾱτε, πίνετε νερό,
ἔλεγε ἡ "Αννα.

ω

ώρολόγι

—Τίκ τάκ, τίκ τάκ,
έκανε τὸ ώρολόγι.

—Μίμη, τὸ ώρολόγι.
Νά τὸ ώρολόγι.

Έννέα ἡ ώρα,
έλεγε ἡ "Αννα.

σ σ.. σιγά

σ

- Μίμη, "Αννα, σιωπή.
Έλᾱτε σιγά - σιγά.
—Γιατί σιγά, μητέρα;
ρώτησε ἡ "Αννα.
—Νάνι μέσα τὸ μωρό,
ἔλεγε ἡ μητέρα.

Ὁ παπάς

- Νά τος, ὁ παπάς,
ὁ καλὸς παπάς μας,
ἔλεγε ἡ μητέρα.
- Νὰ σᾶς ἀγιάσω...
Καλὸ μήνα,
ἔλεγε ὁ παπάς.

Σ

Ὁ Σωτήρης

— “Ελλη, “Ελλη, ἔλα.
Πᾶμε ὡς τὸ Σωτήρη.
Σὲ παρακαλῶ, πᾶμε,
ἔλεγε ἡ “Αννα.
Τότε ἡ “Ελλη ρωτᾷ :
Γιατί νὰ πᾶμε;
Τί νὰ κάνωμε,” Ἀννα;

Σύκα

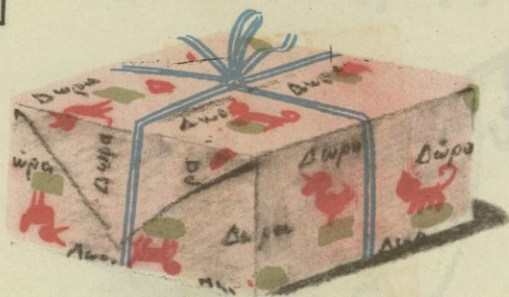
υ

Ὁ Σωτήρης ἔλεγε:
—Σύκα, καλὰ σύκα.
"Ἐχω σύκα μέλι.
"Ἐλα, πάρε "Αννα.
Πάρε κι ἐσὺ "Ελλη.
Πάρετε καλὰ σύκα..

δ

δέμα

— Δέτε ἓνα δέμα.

Δέτε δέμα μὲ δῶρα,
ἔλεγαν ὅλα μὲ γέλια.

Ὁ πατέρας ἔλεγε:

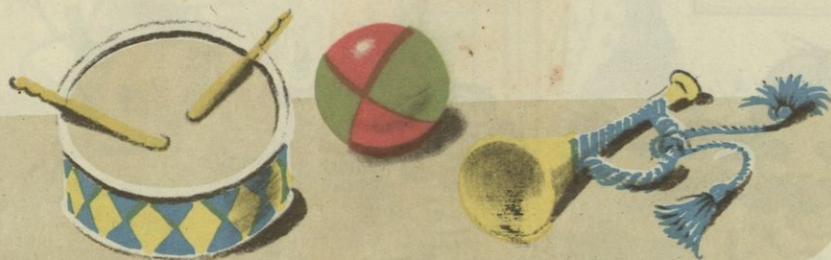
— Μίμη, πάρε τὸ δῶρο.

”Αννα, πάρε κι ἐσύ.

Πάρε κι ἐσὺ Ἑλλη.

Ὁ Ἡλίας

Η

— Ἡλία, Ἡλία ἔλα.

Ἔλα νὰ δῆς δῶρα.

Τὰ ἔδωσε ὁ πατέρας.

Δὲς τὸ τόπι...

Δὲς τὴ χήνα...

Τί πολλὰ δῶρα, Ἡλία,

ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Β β... ό Βοριάς

—Β β... έκανε ό Βοριάς.
Β β... έκανε μέ βοή.

Β β

Ἡ μητέρα ἔλεγε:
—Βάλε σακάκι, Μίμη.
Βάλετε ὅλα κάτι.
Τί δυνατὸς Βοριάς!
Πολὺ δυνατὸς βοριάς.

Δ

Ὁ Δῆμος

Ὁ Μίμης ἔλεγε:
— Δῆμο, Δῆμο, ἔλα.
Δὲς ἓνα καράβι.
Ἕνα μεγάλο καράβι.
Κι ὁ Δῆμος ἔλεγε:
— Βάλε, Μίμη, τιμόνι.
Βάλε, Μίμη, πανιά.

“Ωρα καλή

Ω

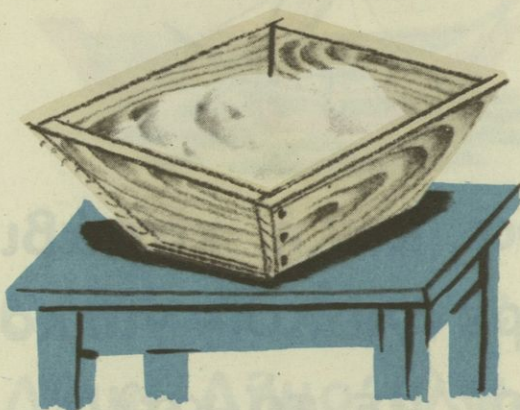

—“Ωρα καλή, καράβι.
Σύρε γιαλὸ - γιαλό.
Σύρε μὲ τὸ καλό,
ἔλεγε ὁ Μίμης.

—“Ωρα καλή, καράβι.
Σύρε μὲ τὸ Βοριά.
Σύρε μὲ τὸ Νοτιά,
ἔλεγε κι ὁ Δῆμος.

ζ

ζυμάρι

Ἡ Ἑλλη ἔλεγε:
—”Ω, τί πολὺ ζυμάρι!
Γιαγιά, δῶσε ζυμάρι.
Δῶσε, γιὰ νὰ ζυμῶσω.
Νὰ ζυμῶσω κι ἐγώ.

Νά ὁ Ζήσης ὁ μανάβης.
Γύριζε μέ τὸ ζῶο
κι ἔλεγε δυνατά:
—Ρόδια, καλὰ μῆλα,
λάχανα, πατάτες...

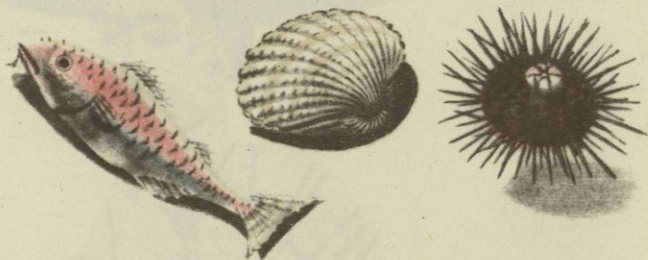
Ἡ Ἄννα ἔλεγε:
—Ζήση, δῶσε μας μῆλα.
Ζήση, δῶσε μας ρόδια.

—Θυμάρι, θυμάρι, Ζωή.
Δές τί καλὸ θυμάρι.
Μύρισε, Ζωή, θυμάρι.
Θέλω νὰ τὸ μυρίσης,
ἔλεγε ἡ "Αννα.

Ὁ Σταμάτης

στ

Νά ὁ κύριος Σταμάτης.
Νά τος μὲ ἓνα καλάθι.
Τὸ βαστᾷ στὸ ἓνα χέρι.
Στὸ ἄλλο, βαστᾷ ζυγαριά.
Τί νὰ ἔχη στὸ καλάθι;
Θὰ ἔχη θαλασσινά.

Ψάρια, ψάρια

—Ψάρια, ἐδῶ τὰ ψάρια.
Θαλασσινὰ ψάρια.
”Ἐχω ψάρια γιὰ ψητά,
ψάρια γιὰ τηγανητά.
Πάρετε καλὰ ψάρια,
ἔλεγε ὁ Σταμάτης,
ὁ Σταμάτης ὁ ψαράς.

Ψ Ψ

φωτιά

- ‘Η”Αννα φυσᾷ τὴ φωτιά.
Τὴ φυσᾷ δυνατά: φ φ...
— ‘Η φωτιά ὅμως δὲν ἄναβε.
‘Η”Αννα ἔφερε δαδί.
Τὸ ἔβαλε στὴ φωτιά
κι ἐφύσησε πάλι: φ φ...
‘Η φωτιά ἄναψε ἀμέσως.

Ἡ κυρία Φανή

Νά ἡ κυρία Φανή.
Νά ἡ μητέρα τῆς "Αννας.
Νά την μέ τὰ ψάρια.
Τὰ καθάρισε καλὰ
κι ἔλεγε στήν "Αννα:
—Φέρε, "Αννα, τὸ τηγάνι.
Φέρε, "Αννα, τὸ λάδι.
Θὰ τηγανίσωμε ψάρια.

Ξ

ξύλα

Ἡ κυρία Φανή φώναξε:
—Φέρε, Ἀννα, ξύλα.

Βάλε τα στὴ φωτιά.

Ἡ Ἀννα ἔφερε ξύλα.

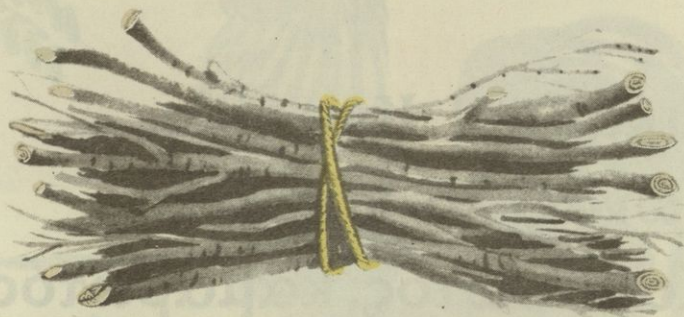
Τὰ ἔβαλε στὴ φωτιὰ
κι ἐφύσησε δυνατά: φφ.

Ἡ φωτιὰ ἄναψε πολύ.

Ἐφεξε ὅλο τὸ δωμάτιο.

Ἡ κυρία Ξένη

Ξ

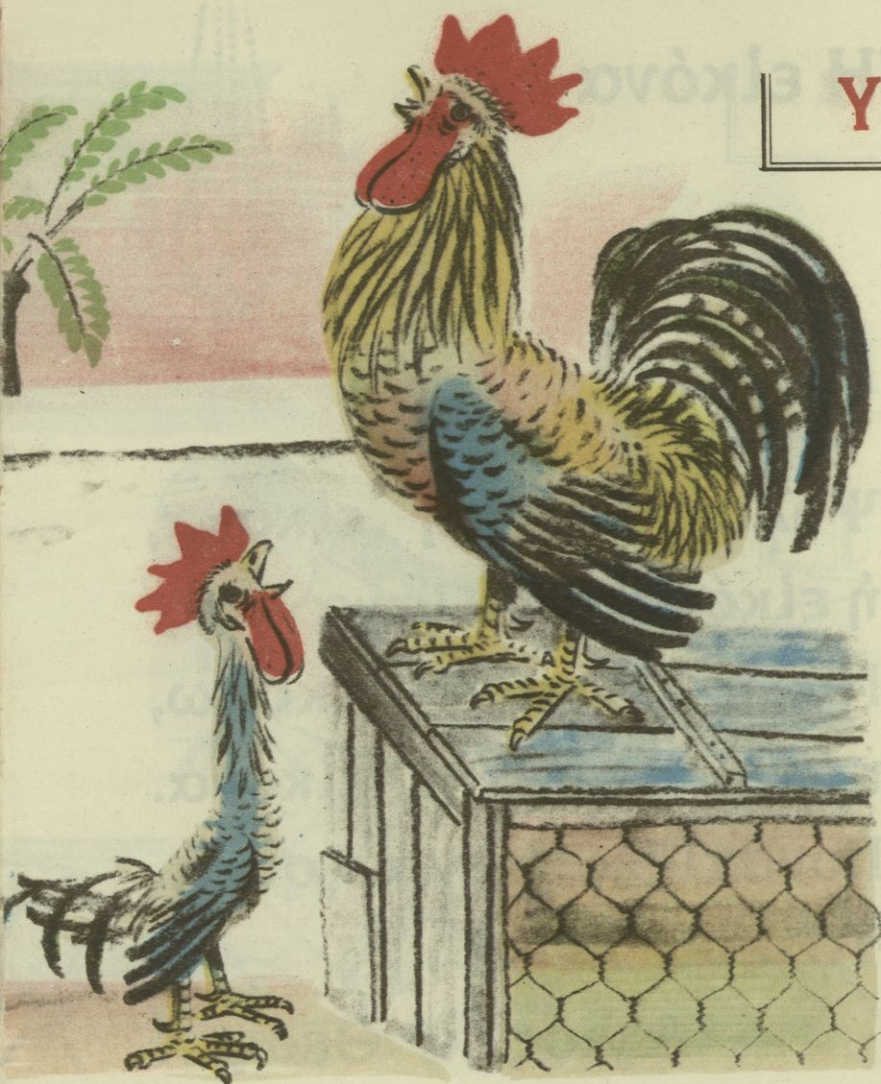
Ἡ κυρία Ξένη ἔλεγε:
—Ξύλα, ἔχω ξηρὰ ξύλα.
Ξύλα γιὰ τὴ φωτιά.
Ξύλα γιὰ τὸ καζάνι.
Ὁ πατέρας ἀγόρασε ξύλα,
ἀγόρασε πολλὰ ξύλα.

‘Υπερήφανος κόκορας

—Κικιρίκο! Κικιρίκο,
φώναζε ό κόκορας.
Καμαρωτός, καμαρωτός.
‘Υπερήφανος κόκορας.

Τό κοκοράκι φώναζε:
—Κικιρίκι! Κικιρίκι!
Σάν νά ἔλεγε:
«‘Υπερήφανε κόκορα!
Δές κι ἐμένα....»

Ἡ εἰκόνα

Ψηλὰ ἦταν ἡ εἰκόνα,
ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας.
Νά ἡ "Αννα ἀπὸ κάτω,
κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα.
Γονατίζει σιγὰ - σιγὰ.
"Υστερα λέει:
— "Αγιος ὁ Θεός...

Ἡ οἰκογένεια

Δέτε τὴν οἰκογένεια.
Ἕτοιμοι ὅλοι νὰ φᾶνε.
Νὰ ὁ πατέρας, ἡ Λόλα,

ὁ Μίμης, ἡ Ἑλλη, ἡ Ἄννα,
ἡ γιαγιά κι ἡ μητέρα.
Τί μεγάλη οἰκογένεια!

Τὸ σχοινάκι

Ἡ Ἀννα πηδᾷ τὸ σχοινάκι.
Τρέχει μὲ χαρά,
κι ὅλο λέει:
Τρέχω, τρέχω,
μὲ χαρὰ πηδῶ,
τὸ σχοινάκι τὸ ἀγαπῶ.

σχ, τρ

Μού...ή άγγελάδα

Μού, μού...ή άγγελάδα.
Μού...έκανε ή άγγελάδα,
σαν νά έλεγε:
«Θέλω τò φαγητό μου.

Φέρε, "Αννα, φύλλα».
'Η "Αννα ἔφερε φύλλα.
'Η ἀγελάδα ἔτρωγε
κι ἐκουνούσε τὴν οὐρά.

Τὸ σπιτάκι

‘Ο Μίμης λέει:
—”Αννα, φέρε πέτρες.
Φέρε ξύλα, φέρε λάσπη.
Θὰ κτίσω ἓνα σπιτάκι.

σπ, κτ, δρ

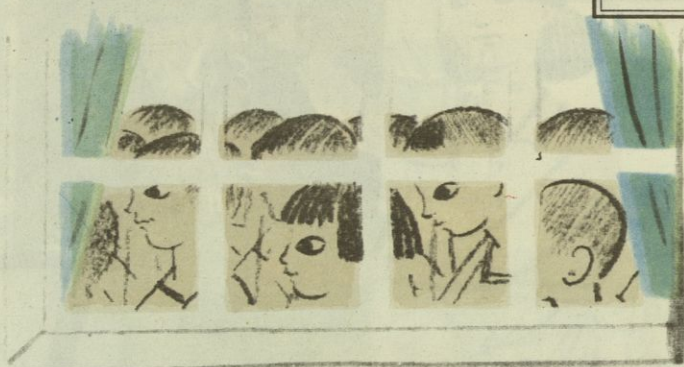
Τὰ δύο ἀδερφάκια ἴδρωσαν.
Ἰδρωσαν στὴ δουλειὰ
κι ἔκτισαν τὸ σπιτάκι.

“Όταν τὸ τελείωσαν,
τραγουδοῦσαν:
«Σπίτι μου, σπιτάκι μου,
σπιτοκαλυβάκι μου...»

Ἡ αἶθουσα

αι

Νά ἡ αἶθουσα.

Εἶναι πολὺ μεγάλη.

Εἶναι πολὺ ὠραία.

Ἕχει πολλὰ παράθυρα.

Ἕχει πολὺ ἥλιο,

ἥλιο πολὺ καὶ φῶς.

σκ

Νά καὶ ἡ δασκάλα.
Εἶναι στὴν ἔδρα της.
Νά καὶ τὰ παιδιὰ.

θρ, γρ

Εἶναι στὰ θρανία τους.
Γράφουν στὰ τετράδια.
Γράφουν τὴ γραφή τους.

Ἡ θεία Εὐγενία

Νά ἡ θεία Εὐγενία.
Νά καὶ ἡ κόρη της.
Ὁ Μίμης τρέχει.
Τρέχει καὶ ἡ Ἄννα.
Χαιρετοῦν τὴ θεία.

‘Η θεία τούς δίνει κάτι.
Τούς δίνει ἓνα κουτί.
Τὸ κουτὶ ἔχει εὐζωνάκια.
”Εχει πολλὰ εὐζωνάκια.
Εἶναι ὅλα μολυβένια.

Ἡ Εὐτυχία

Τὰ παιδιὰ χορεύουν.
Χορεύουν στὸν πεῦκο.
Χορεύει καὶ ἡ Εὐτυχία.
Πρώτη σέρνει τὸ χορό.

“Ὅλα μαζὶ τραγουδοῦν:
«Χαίρεται ὁ πεῦκος τὸ βουνὸ
καὶ ἡ ρεματιὰ τῇ λεύκα,
μὲ τὸ λευκό της τὸ κορμὶ
καὶ τὰ ἀσημένια φύλλα».

Αὐγό, αὐγό!

Ἡ Ἀννα ἔχει ἓνα αὐγό.
Τὸ δείχνει στὴν Εὐτυχία.
Τὸ δείχνει καὶ λέει:
— Αὐγό, αὐγό, ἓνα αὐγό.
Εὐτυχία, δὲς ἓνα αὐγό.
Τὸ ἔκαμε ἡ μαύρη κότα.
Αὐριο θὰ κάμη κι ἄλλο.

‘Η”Αννα κρύβει τὸ αὐγό.

Τὸ κρύβει στὰ χέρια της
καὶ λέει στὴν Εὐτυχία:

— Σπάζω πάγο, βρίσκω ἄσῆμι,
Σπάζω ἄσῆμι, βρίσκω μάλαμα.

Τί εἶναι;

‘Η Εὐτυχία λέει:

— Τὸ βρῆκα, τὸ βρῆκα.

Εἶναι τὸ αὐγό, ”Αννα...

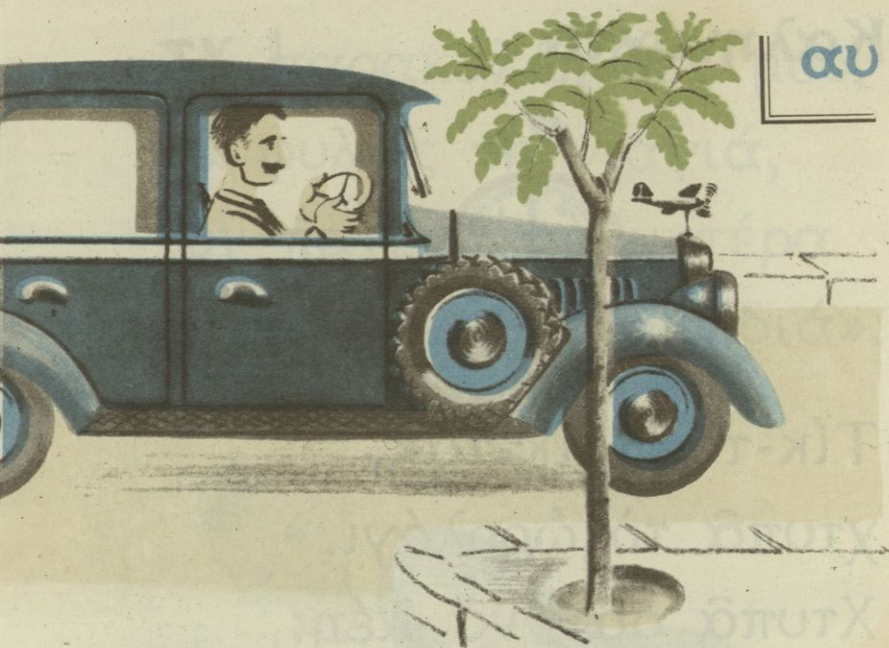

αυ

Τὸ αὐτοκίνητο

“Ενα αὐτοκίνητο περνᾷ.
Τί ὥραϊο αὐτοκίνητο!
Ἡ Αὔρα τὸ κυνηγᾷ.
Τρέχει καὶ γαυγίζει.

αυ

Θέλει νὰ τὸ φτάση.
Τὸ αὐτοκίνητο φεύγει.
Ἡ Αὔρα γαυγίζει ἀκόμη:
— Γαβ-γαυ, γαφ-γαυ!

Καληνύχτα

ΧΤ

Τίκ-τάκ, τίκ-τάκ,
χτυπᾷ τὸ ὥρολόγι.
Χτυπᾷ σὰν νὰ λέη:
«Ὡρα ὀχτώ. Καληνύχτα».
Τὰ παιδιὰ γονατίζουν.
Γονατίζουν στὴν εἰκόνα.
Λένε τὴν προσευχή τους:

«Σὲ παρακαλῶ, Θεέ μου,
νὰ φυλᾷς τὴ γιαγιά,
τὸν πατέρα, τὴ μητέρα
κι ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ».

Ξύπνα, ξύπνησε, παιδί.
Κικιρίκου, οί πετεινοί.
Φύγε, νύχτα σκοτεινή,
τὸ πουλάκι κελαηδεῖ.
Ξύπνα, ἐφάνηκε ἡ αὐγή.
Πάει πιά ἡ νύχτα αὐτή.
Ἦρθε ἡ χαρὰ στὴ γῆ.

— Τσίου. τσίου!

ΤΣ

«Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν»,
κελαηδοῦν τὰ πουλάκια.

Εἶναι σὰν νὰ λένε:

«Ξυπνήστε ἄρνάκια.

Ξυπνήστε κατσικάκια.

Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν».

Παίζουν τὸ λύκο

Ἡ Ἄννα ρωτᾷ:

- Παιδιά, παίζομε τὸ λύκο;
- Παίζομε, λένε ἐκεῖνα.
- Ἐγὼ λύκος, λέει ὁ Μίμης
καὶ δένει τὰ μάτια του.
- Ἐγὼ ἄρνάκι, λέει ἡ Ἄννα.
- Ἐγὼ κατσικάκι, λέει ἡ Ἑλλη.

Τὸ παιγνίδι ἀρχίζει.

Τὰ κορίτσια τραγουδοῦν:

—Μές στὸ δάσος περπατῶ.

Τριγυρνῶ καὶ τραγουδῶ:

«Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»

Ὁ Μίμης ἀποκρίνεται:

—Βάζω τὰ παπούτσια μου.

Τὸ μπαστούνι

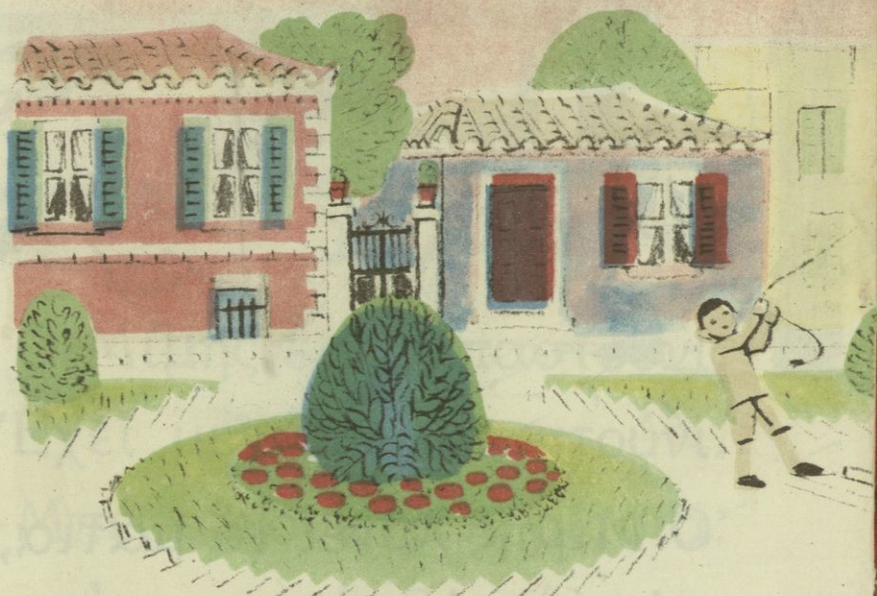

Ὁ Μίμης ἔχει μπαστούνι.
Ἕχει μεγάλο μπαστούνι.
—Μπέ, κάνουν τὰ κορίτσια.
καὶ τραγουδοῦν πάλι:
—Μές στοῦ δάσους περπατῶ.
Γριγυρνῶ καὶ τραγουδῶ:
«Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»

^α Ο Μίμης λύνει τὰ μάτια,
κάνει μιὰ τούμπα
καὶ λέει γρήγορα:
—Παίρνω τὸ μπαστούνι
καὶ σᾶς κυνηγῶ... ^α

Ντίν-ντάν, ή καμπάνα

«Ντίν-ντάν, ντίν ντάν»,
χτυπᾷ ή καμπάνα.
Σήμερα εἶναι Κυριακή.

Τὰ παιδιὰ σηκώνονται
κι ἐτοιμάζονται.

Ντύνονται μὲ χαρά.

Θὰ πᾶνε στὴν ἐκκλησία.

Σὲ λίγο φτάνουν.

Φτάνουν στὴν ἐκκλησίᾳ
καὶ μπαίνουν μέσα.

Ὅλα ἐκεῖ εἶναι ὥρατᾳ.

Τὰ καντήλια ἀναμμένα.

Τὸ λιβάνι μοσχοβολᾷ.

Ὁ παπᾶς εὐλογεῖ.

Δίνει εὐχὲς σὲ ὅλους.

ΦΤ

Ἡ Χιονισμένη αὐλή

σμ

Ῥόλα εἶναι χιονισμένα.
Εἶναι σκεπασμένα μὲ χιόνι.
Εἶναι λευκά, κατάρλευκα.
Τὰ παιδιὰ χαίρονται.
Ἐτοιμάζονται νὰ παίξουν.
Νὰ παίξουν μὲ τὸ χιόνι,

Ντύνονται ζεστά ρούχα.
Κατεβαίνουν στην αύλή.
Κάνουν μπάλες με χιόνι.
Παίζουν και τραγουδοῦν:

—«Χιόνι έπεσε πολύ.
Κρύο κάνει στην αύλή.
Κοκκινίζει ή μύτη μας,
τρέχομε στο σπίτι μας».—

Στὸ τζάκι

Κοιτᾶτε τὸ τζάκι.
Λάμπει ἀπὸ τὴ φωτιά.
Κοιτᾶτε καὶ τὰ παιδιὰ.
Εἶναι κοντὰ στὸ τζάκι.

Νά καὶ ἡ γιαγιά μαζί.
Ζεσταίνεται καὶ λέει:
—Κάνει κρύο, παγωνιά.
Θέλω τζάκι καὶ γωνιά.

‘Η”Αννα σηκώνεται.

βλ

Φεύγει από τὸ τζάκι.

Πάει κοντὰ στὸ τζάμι.

Κοιτάζει ἔξω, στὴν αὐλή.

Τὴ βλέπει χιονισμένη.

‘Η”Αννα τότε λέει:

—Κάνει κρύο, παγωνιά.

Θέλω τζάκι καὶ γωνιά.

Ὁ Σγουρός

σγ

Νά τος ὁ Σγουρός,
πὺν ἔχει σγουρὰ μαλλιὰ.
Παίζει τὸν ταχυδρόμο.
Ἔχει μεγάλη σάκα.

Σάκα γεμάτη γράμματα.
Τὰ ἔγραψαν τὰ παιδιὰ.
Ὁ Σγουρός τὰ μοιράζει.
Βγάζει ἕνα-ἕνα γράμμα.

Διαβάζει τὸ ὄνομα
καὶ τὸ δίνει στὸν Τζανή.
Ἐκεῖνος τὸ ἀνοίγει.
Διαβάζει καλὰ τὸ γράμμα
καὶ κάνει ὅτι γράφει.

Ἡ Βασδέκη τραγουδᾷ:

«Μάνα, σγουρὸς βασιλικός,
πλατύφυλλος καὶ δροσερός.

Μάνα, ποιὸς τὸν ἐπότιζε
καὶ τὸν ἐδροσολόγιζε;

Ἔβγαλε φύλλα καὶ κλωνιὰ
κι ἐσκέπασαν τὴ γειτονιά.

Ἔσκέπασαν κι ἐμένα,
ποῦ μὲ ἔχει ἡ μάνα ἕνα...»

Αὐτὸ ἔγραφε τὸ γράμμα.
Αὐτὸ ἔκανε ἡ Βασδέκη.

Ἡ σβούρα

Ὁ Ἀσβεστὰς διαβάζει:
Διαβάζει στὸ γράμμα:
«Ρίξε τὴ σβούρα σου!»
Βγάζει τότε τὴ σβούρα
καὶ τὴν πετᾷ μὲ ὀρμή.
Σβίν...κάνει ἐκείνη
καὶ γυρίζει γρήγορα.

Ἡ Ἄννα διαβάζει.

Διαβάζει στὸ γράμμα της:

«Βασιλέας δὲν εἶμαι,
κορόνα φορῶ.

Ρολόγι δὲν ἔχω,

Τὶς ὥρες μετρῶ.

Τί εἶναι;»

Τὰ παιδιὰ ἀπαντοῦν:

—Κικιρίκου, ὁ κόκορας.

Ἡ Ἀννα τότε λέει:
—Τὸ ηὔρατε, τὸ ηὔρατε.
Εὐχαρίστησε τὸ Σγουρὸ
καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ.
Τὸ παιγνίδι ἐτελείωσε.

Τὸ φεγγάρι

Ἡ Ἀννα κοιτάζει.
Κοιτάζει τὸ φεγγάρι
καὶ λέει:

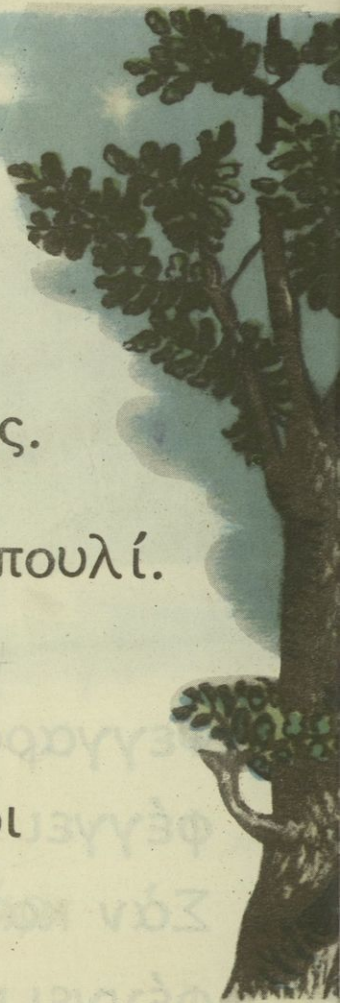

«Φεγγαράκι φωτεινό,
φέγγει ἀπὸ τὸν οὐρανό.
Σὰν καντήλι κάθε βράδυ,
φέγγει μέσα στὸ σκοτάδι».

Ὁ γκιώνης

—Γκιών, γκιών!
φωνάζει ὁ γκιώνης.

Ὁ γκιώνης εἶναι πουλί.
Εἶναι νυχτοπούλι.
Πετᾶ στὰ δέντρα.
Βλέπει τὸ φεγγάρι
καὶ φωνάζει:
—Γκιών, γκιών!

Στὴν ἐξοχή

Νά τὰ παιδιά,
νά τα στὴν ἐξοχή.
Πῆγαν ἐκδρομὴ σήμερα
καὶ ἔχουν μεγάλη χαρά.

μπρ, στρ

‘Ο Λάμπρος παίζει.

‘Ο Στρατής τρέχει.

‘Ο Βαγγέλης τραγουδᾷ.

‘Ο Γκίκας χοροπηδᾷ.

Ἡ νεραντζούλα

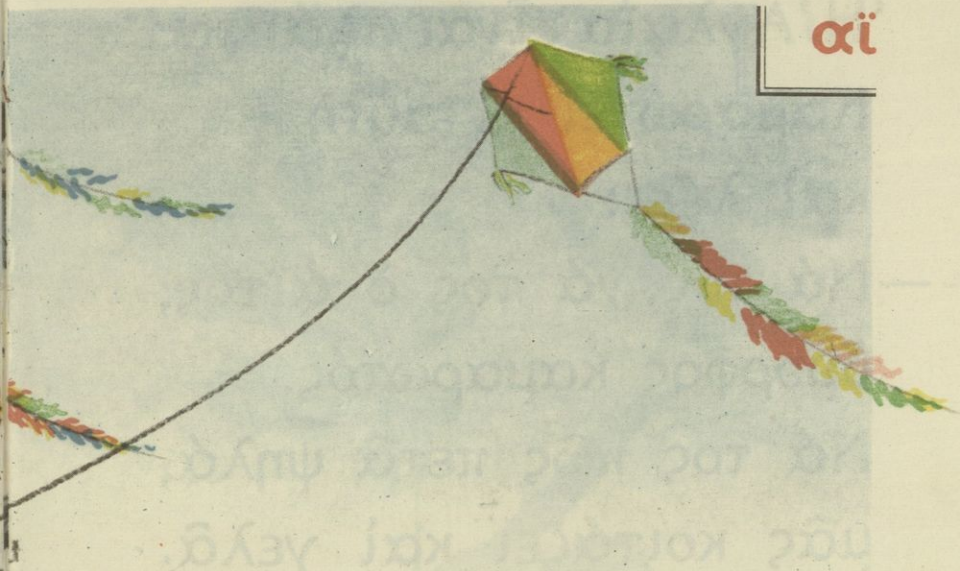
Νά καὶ τὸ περιβόλι.
Εἶναι τοῦ κὺρ Λάμπρου.
Ἡ Ἄννα μπαίνει μέσα.
Βλέπει τὶς λεμονιές.
Βλέπει τὶς νεραντζιές.

‘Η ”Αννα τραγουδεῖ:
 «Νεραντζούλα φουντωμένη,
 μὲ νεράντζια φορτωμένη».

Ὁ αἰτός

Ὁ ἄϊτὸς τοῦ Μίμη πετᾶ.
Πετᾶ ψηλὰ στὸν οὐρανό.
Φαίνεται σὰν πουλί.
Ὁ Μίμης τὸν καμαρώνει.
καὶ κρατεῖ τὸ σχοινὶ γερά.

Ἡ Ἀγλαΐα εἶναι πλάϊ του.
Καμαρώνει κι αὐτὴ
καὶ λέει:

—Νά τος, νά τος ὁ ἄϊτός,
ὁμορφος καμαρωτός.

Νά τος πῶς πετᾷ ψηλά,
μᾶς κοιτάζει καὶ γελᾷ.

Ἡ μυίγα

υι

Μιά μυίγα πετᾶ.

Εἶναι μιὰ μεγάλη μυίγα.

Εἶναι μιὰ χρυσόμυιγα.

Ἡ Ἀγλαΐα βλέπει τὴ μύιγα,
τὴν ἀκούει ποὺ βουΐζει
καὶ θέλει νὰ τὴν πιάσῃ.
Ἡ χρυσόμυιγα ὅμως φεύγει.
Πετᾶ μακριά.

Ὁ ἔλεγχος

ΥΧ

Ἡ Ἄννα κοιτάζει.

Κοιτάζει τὸν ἔλεγχο.

Βλέπει τὸν βαθμό της
καὶ λέει:

— Πῆρα «ἄριστα».

Θὰ χαρῇ ἡ γιαγιά.
Θὰ χαροῦν οἱ γονεῖς.
Θὰ χαροῦν ὅλοι,
ὅταν δοῦν τὸν ἔλεγχο.

"Αλφα — Βήτα"

Θά χαρή η γιαγιά.
Θά χαρούν οι γονείς.
Θά χαρούν όλοι,
όταν δούν τον Ελεγχο.

”Αλφα — Βῆτα

”Αλφα, βῆτα, γάμα, δέλτα.

”Ολα τὰ βιβλία φέρ’ τα

καὶ μολύβι καὶ χαρτί,

γιά νὰ γράφω κάθε τί.

Γιά νὰ γράφω γραμματάκια,

Τοῦ Θεοῦ τὰ πραγματάκια.

Τὰ γράμματα

α Α ἄλφα ι Ι γιῶτα

β Β βήτα κ Κ κάπα

γ Γ γάμα λ Λ λάμδα

δ Δ δέλτα μ Μ μί

ε Ε ἔψιλον ν Ν νί

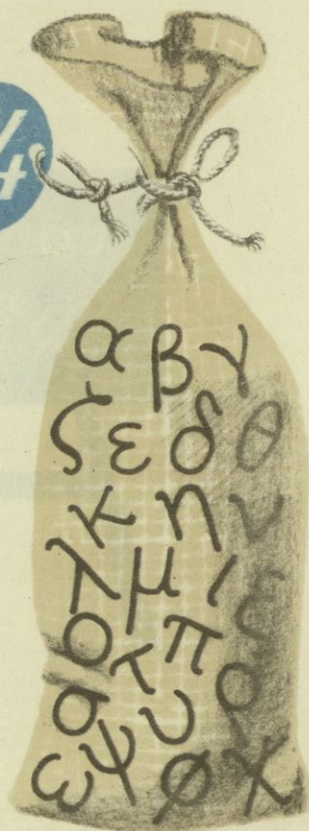
ζ Ζ ζήτα ξ Ξ ξί

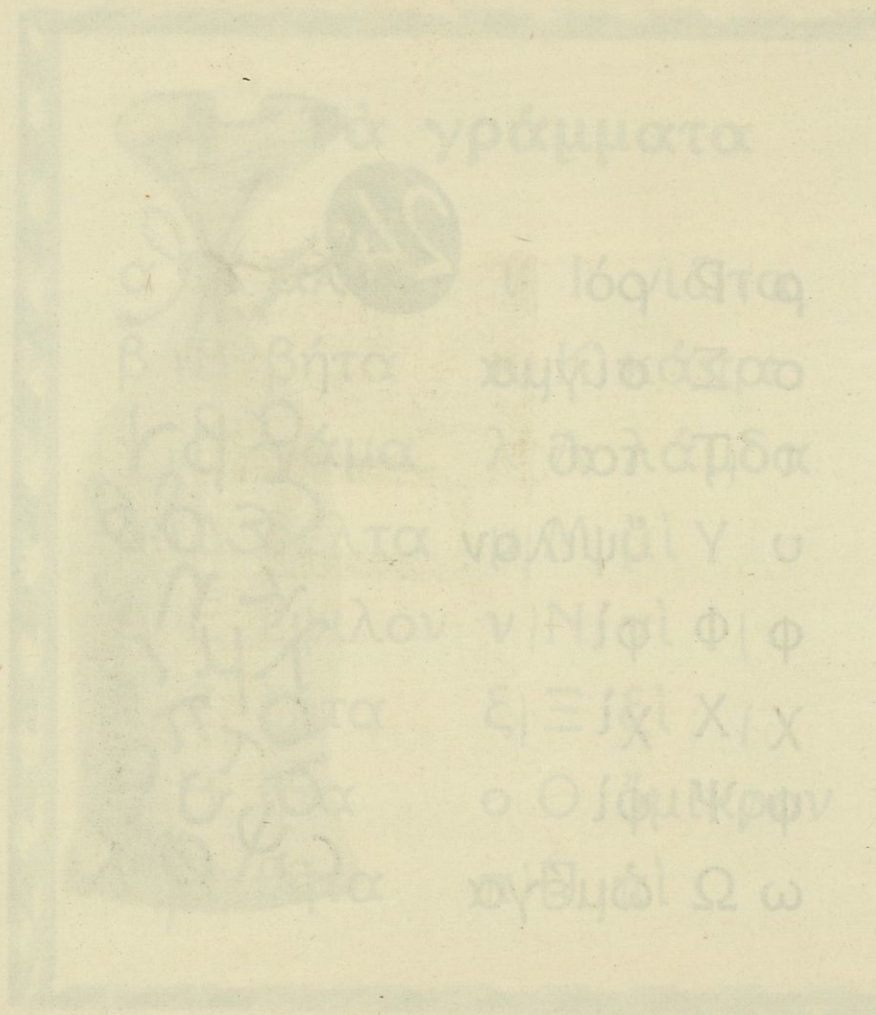
η Η ἥτα ο Ο ὄμικρον

θ Θ θῆτα π Π πì

24

ρ | Ρ ρὸ
 σ | Σ σίγμα
 τ | Τ ταῦ
 υ Υ ὕψιλον
 φ | Φ φὶ
 χ | Χ χὶ
 ψ | Ψ ψὶ
 ω Ω ὠμέγα

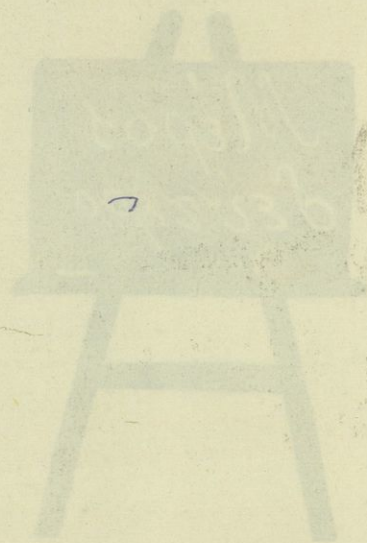

Πρωινή προσευχή

Κάθε πρωί γέρνει το κεφάλι μου.
Σταυρώνει τα χέρια και λέει:
«Μόλις πρωί ξυπνήσω,
Εσένο, θά' ύμνησω
Θεέ μου και πατέρα,
και Σε παρακαλώ,
πάλι να με φωτίσης
και να με βοηθήσης
και τούτη την ημέρα,
να είμαι παιδί καλό».

Πρωινή προσευχή

Κάθε πρωί ἡ Ἄννα προσεύχεται.
Σταυρώνει τὰ χέρια καὶ λέει:

ο «Μόλις πρωὶ ξυπνήσω,
Ἐσένα θὰ ὑμνήσω,
Θεέ μου καὶ πατέρα,
καὶ Σέ παρακαλῶ,
πάλι νὰ μὲ φωτίσης
καὶ νὰ μὲ βοηθήσης
καὶ τούτη τὴν ἡμέρα,
νὰ εἶμαι παιδὶ καλό».

Στή βρύση

+

‘Ο Μίμης ξύπνησε.

Ξύπνησε πρωί-πρωί σήμερα.

”Ετσι ξυπνᾷ πάντοτε.

Μόλις σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι,
πηγαίνει ἀμέσως στή βρύση.

Τὴν ἀνοίγει καὶ πλύνεται. +

○ Πλύνεται μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι.

Θέλει νὰ εἶναι καθαρός.

Θέλει τὴν ὑγεία του. ○

Τὸ σαποῦνι κάνει ἀφρούς.

‘Ο Μίμης χαίρεται τὸ νερό,
χαίρεται καὶ τὸ σαποῦνι.

+ Γύρω στο τραπέζι

“Ολοι είναι στο τραπέζι.
Παίρνουν τὸ πρωινό τους.
Πίνουν ζεστό γάλα, πίνουν τσάϊ.
Τρῶνε καὶ λίγες φέτες ψωμί.
“Ολοι είναι χαρούμενοι
καὶ τρῶνε μὲ ὄρεξη. +

Ο Μὲ ὄρεξη τρώει καὶ ἡ Λόλα.
“Εμαθε πὼς τὸ γάλα κάνει καλὸ.
Κάνει μεγάλο καλὸ στὰ παιδιά.
“Η Λόλα πίνει ὅλο τὸ γάλα.
Σηκώνει τὸ φλιτζάνι καὶ λέει:
—Μητέρα, ἤπια ὅλο τὸ γάλα.
—Εὕγε, τῆς ἀπαντᾷ ἡ μητέρα.

Ἡ κούκλα τῆς Ἑλλης

Ἡ Ἑλλη δὲν πηγαίνει σχολεῖο.
Εἶναι, βλέπετε, μικρὴ ἀκόμη.
Μόλις ἔχει κλείσει τὰ πέντε. *D*
Κάθεται σπίτι μαζί με τὴ Λόλα.
Πότε παίζει με τὴν ἀδερφή της
καὶ πότε με τὴν κούκλα της.
Τὴ ντύνει καὶ τὴ στολίζει. *+*

Όταν τή βάζη νά κοιμηθῇ,
τή νανουρίζει καί λέει:

«Νάνι, νάνι τὸ κουκλί μου,
νάνι, νάνι τὸ μωρό μου,
νάνι, νάνι τὸ παιδί μου,
νάνι, νάνι τὸ χρυσό μου.

Ἔλα, ὕπνε, ἀγκάλιασέ το,
ἔλα, πάρ' το ἀγάλι-ἀγάλι
κι ἐλαφρὰ νά τὸ κοιμήσης
στή ζεστή σου τὴν ἀγκάλη.†

• Κοιμήσου καί παράγγειλα
στήν Πόλη τὰ προικιά σου.
Στὰ Γιάννενα τὰ ροῦχα σου
καί τὰ χρυσαφικά σου»..

Τὰ χελιδόνια

Τὰ παιδιὰ κοιμοῦνται ἀκόμη.
Μόνο ἡ Ἄννα ἔχει ξυπνήσει.
Πηγαίνει στοῦ παράθυρο.
Τὸ ἀνοίγει καὶ κοιτάζει ἔξω.
Βλέπει νὰ πετοῦν χελιδόνια
καὶ φωνάζει μὲ χαρά:

— Παιδιά, σηκωθῆτε,
ἦρθαν τὰ χελιδόνια.
Μίμη, Ἑλλη, Λόλα, σηκωθῆτε!

Πρῶτος σηκώνεται ὁ Μίμης.
"Υστερα σηκώνεται ἡ "Ελλη.
Τελευταία σηκώνεται ἡ Λόλα.
"Ολα τρέχουν στήν "Αννα
καί τήν ρωτοῦν:

- Ποῦ εἶναι τὰ χελιδόνια;
- Νά τα, νά τα, λέει ἐκείνη.
'Ελᾶτε κοντὰ νά δῆτε.

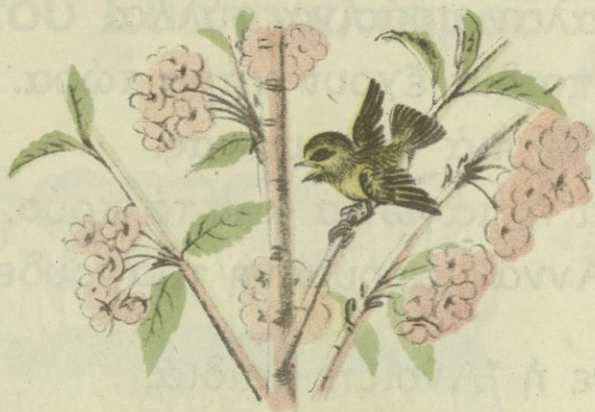
Τὰ παιδιὰ κοιτάζουν ἔξω
καί βλέπουν τὰ χελιδόνια.
Τότε κουνοῦν τὰ χέρια τους
καί λένε χαρούμενα:

- Καλῶς ἦρθατε, καλῶς ἦρθατε.
Σᾶς περιμέναμε, καλὰ πουλάκια!

Χελιδόνι μου γλυκό

- Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετᾶς στὸν οὐρανό,
ποῦ ἦσουνά τόσον καιρό;
Σὲ ζητοῦσα σὰν τρελό.
- Ἦμουνά στὴν ξενιτιά
κι ἔπαιζα μ' ἄλλα παιδιά.
Τώρα ἔρχομαι ξανά
στὴν παλιά μου τὴ φωλιά.
- Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετᾶς στὸν οὐρανό,
ἔλα κάτω νὰ σοῦ πῶ,
πὼς πολὺ σὲ ἀγαπῶ.

Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη

Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη!

Ὅλα εἶναι χαρούμενα τώρα.

Ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλανός.

Δὲν ἔχει πιά σύννεφα.

Τὰ χιόνια ἔχουν λιώσει.

Οἱ βοσκοὶ ἔφυγαν.

Ἔφυγαν μὲ τ' ἄρνιά τους

καὶ πῆγαν στὰ ψηλὰ βουνά.

Τὰ δέντρα ἔβγαλαν ἄνθη,
ἔβγαλαν πράσινα φύλλα.
Τὰ παιδιὰ ἔχουν χαρὰ τώρα.
Ὶφυγε πιά ὁ Χειμῶνας.
Πάει ἡ παγωνιά καὶ τὸ κρύο.
Ὶ ῚΑννα χαρούμενη τραγουδεῖ:

«ῚΗρθε ἡ ῚΑνοιξη, παιδιὰ,
καὶ μᾶς ἔφερε κλαδιά,
πεταλοῦδες καὶ πουλάκια
καὶ ὠραῖα λουλουδάκια».

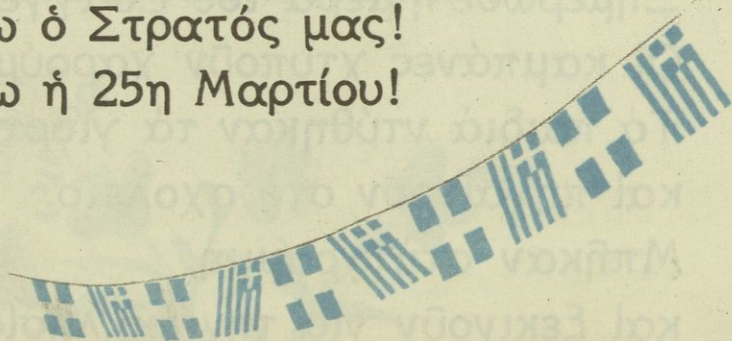
Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ξημέρωσε ἡ μέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρούμενα.
Τὰ παιδιὰ ντύθηκαν τὰ γιορτινὰ τους
καὶ πηγαίνουν στό σχολεῖο.
Μπῆκαν στή γραμμὴ
καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴν ἐκκλησίᾱ.

“Όταν τελείωσε ἡ ἐκκλησία,
τὰ παιδιὰ γύρισαν στὸ σχολεῖο.
Ἐκεῖ μαζεύτηκε πολὺς κόσμος,
ποὺ ἤθελε νὰ δῇ τὴν ἑορτή,
τὴν ἑορτὴ τοῦ σχολείου.
Τὰ παιδιὰ τραγούδησαν.
Ὁ δάσκαλος ἔβγαλε λόγο.
Στὸ τέλος ὅλοι φώναξαν:

- Ζήτω ἡ Πατρίδα μας!
- Ζήτω ὁ Βασιλιάς μας!
- Ζήτω ὁ Στρατός μας!
- Ζήτω ἡ 25η Μαρτίου!

Στή σημαία

Τῆς Πατρίδας μου ἡ σημαία
ἔχει χρῶμα γαλανὸ
καὶ στή μέση χαραγμένο
ἕναν κάτασπρο σταυρό.

Κυματίζει μὲ καμάρι,
δὲ φοβᾶται τὸν ἐχθρό.
Σὰν τῇ θάλασσα εἶν' γαλάζια
καὶ λευκὴ σὰν τὸν ἄφρό.

+ Τὰ καταστήματα

‘Ο Μίμης πηγαίνει στο σχολείο.

Δίπλα του πηγαίνει ή "Αννα.

Τώρα βρίσκονται στην πλατεία
καί κοιτάζουν τὰ καταστήματα.

‘Η "Αννα διαβάει: +

Ὁ Μίμης λέει:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ κατάστημα,
πού ὁ πατέρας ἀγοράζει τρόφιμα.
Πιὸ πέρα ἢ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ ὁπωροπώλης εἶδε τὰ παιδιὰ
καὶ λέει:

—“Ὅλα εἶναι φρέσκα, παιδιὰ.

“Ὅλα εἶναι ἀπὸ τὸ περιβόλι.

Πιὸ πέρα ἢ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ Μίμης πιάνει τὸ χέρι τῆς Ἄννας
καὶ λέει:

— Σταμάτησε, Ἄννα, τὸ διάβασμα,
γιατὶ ἡ ὥρα πέρασε
καὶ θὰ πᾶμε ἀργὰ στὸ σχολεῖο.

Στὸ δρόμο

Στὸ δρόμο σὰν βαδίζω,
εἶμαι προσεχτική.
Τὸ βλέμμα δὲν γυρίζω
ἐγὼ ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Μὰ πιο̄ πολὺ ἀκόμη
προσέχω ὅταν φτάσω
μπρὸς σ' ἓνα σταυροδρόμι,
ποὺ πάω νὰ τὸ περάσω.

Ἡ ἐκκλησία

+ Νὰ καὶ ἡ ἐκκλησία,
ποὺ λέγεται «Ἁγιος Ἰωάννης».
Ἔχει μεγάλη καμπάνα,
ποὺ ἀκούεται παντοῦ.

Τὰ παιδιὰ κάνουν τὸ σταυρό τους,
ὅταν περνοῦν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.
Κοιτάζουν μήπως ἴδουν τὸν παπά,
γιὰ νὰ τοῦ φιλήσουν τὸ χέρι.

Ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου
γνωρίζουν τὸν παπα-Ἠλία.
Καὶ ὁ παπα-Ἠλίας γνωρίζει
ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου.
Τὰ παιδιὰ, ὅταν τὸν βλέπουν,

τρέχουν άμέσως κοντά του
καί τοῦ φιλοῦν τὸ χέρι.

Ὁ παπα-Ἡλίας χαμογελά.

Ὕστερα τὰ εὐλογεῖ.

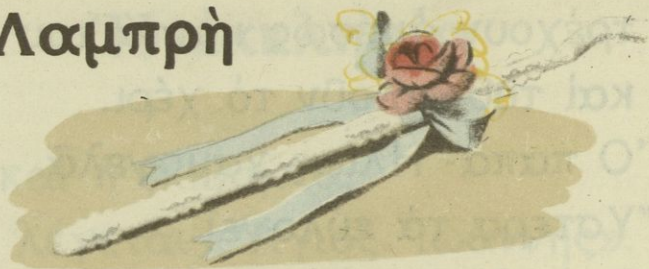
Οὗς δίνει τὴν εὐχή του καί λέει:

—Ἐχετε τὴν εὐχή τοῦ Χριστοῦ.

Ἐχετε τὴν εὐχή μου...ο

Ἡ Λαμπρὴ

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν,
χτυπᾶ τὰ μεσάνυχτα ἡ καμπάνα.
Δέτε τὴν οἰκογένεια.

Πηγαίνει νύχτα στὴν ἐκκλησία.

Ἐμπρὸς πηγαίνουν τὰ παιδιά.

Πίσω πηγαίνουν οἱ γονεῖς τους.

Ὅλοι κρατοῦν τὶς λαμπάδες τους.

Ὅλοι φοροῦν τὰ καλά τους.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν!

χτυπᾶ χαρωπὰ ἡ καμπάνα.

Ἡ φωνή της ἀκούεται καθαρά.

Εἶναι σάν νά τοὺς λέη:

— Ἐλᾶτε ἀπόψε στήν ἐκκλησία.

Εἶναι ἡ νύχτα τῆς Λαμπρῆς.

Ἀπόψε θ' ἀναστηθῇ ὁ Χριστός μας.

Ἐλᾶτε ὅλοι νά ἐορτάσωμε...

Μπαίνουν μέσα στήν ἐκκλησία.

Ἐκεῖ ὅλα εἶναι ὠραῖα.

Τὰ καντήλια καί οἱ λαμπάδες καΐνε
καί σκορποῦν γύρω φῶς.

Ὅλα εἶναι χαρούμενα ἀπόψε,

γιατί ὁ Χριστός θά ἀναστηθῇ.

Χαρούμενα εἶναι καί τὰ παιδιά.

Χαρούμενοι εἶναι καί οἱ γονεῖς τους.

Ἐπιστρέφουν στο σπίτι

Βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.
Κρατοῦν ἀναμμένες λαμπάδες
καὶ εὗχονται ὁ ἓνας στὸν ἄλλον:

— Χριστὸς ἀνέστη!

— Ἀληθῶς ἀνέστη!

Ὁ πατέρας φιλεῖ τὰ παιδιὰ του.
Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ μητέρα.

Ἡ Ἑλλη κρατεῖ τὴ λαμπάδα της
καὶ προσέχει νὰ μὴ σβήσῃ.
Πηγαίνει τὴ λαμπάδα στο σπίτι.
Τὴ δίνει στὴ γιαγιά καὶ λέει:

✓ Χριστὸς ἀνέστη, γιαγιά.

Ἡ γιαγιὰ τὴ φιλεῖ καὶ λέει:

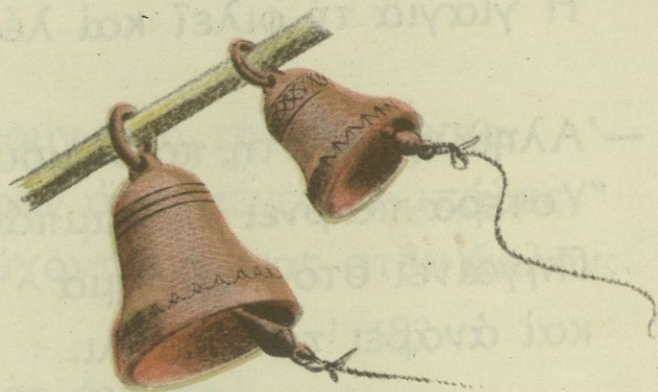
— Ἀληθῶς ἀνέστη, παιδί μου.

Ὕστερα παίρνει τὴ λαμπάδα.

Πηγαίνει στὸ εἰκόνισμα
καὶ ἀνάβει τὸ καντήλι.

Πασχαλιὰ

†^ο Ἦρθε πάλι ἡ Πασχαλιὰ
μέ ἀγάπη, μέ φιλιά,
μέ αὐγὸ καὶ μέ ἄρνι
Χαίρετε, Χριστιανοί. ○

Τί φορέματα καλὰ,
τί γλυκίσματα πολλὰ,
τί τραγούδι καὶ φωνή.
Χαίρετε Χριστιανοί.

* Στήν έξοχή

○Τὰ παιδιὰ πῆγαν στήν έξοχή.
Πῆγαν έκδρομή μέ τὸ σχολεῖο.
Ξεκίνησαν τὸ πρωὶ μέ γέλια. ○
Σὲ ὅλο τὸ δρόμο τραγουδοῦσαν.
"Όταν ἔφτασαν στήν έξοχή,
κοίταζαν τριγύρω μέ χαρά. +
'Εκεῖ ὅλα ἦσαν ὠραῖα.
Τὰ δέντρα ἦσαν άνθισμένα.
Τὰ σπαρτὰ ἦσαν καταπράσινα.
Σὲ λίγο ἄρχισαν τὸ παιγνίδι.
"Αλλα ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ
κι ἄλλα μάζευαν λουλούδια.
'Ο Μίμης μάζευε λουλούδια.
Θὰ ἔκανε μέ αὐτὰ στεφάνι.

Οί πεταλούδες

‘Η ”Αννα ἔπαιζε μέ τίς φίλες της.
Κυνηγοῦσαν πεταλοῦδες.
Μόλις ὅμως πλησίαζαν,
οἱ πεταλοῦδες πετοῦσαν μακριά.

Στὸ τέλος ἡ Ἄννα ἔπιασε μία.
Ἦταν μία μικρὴ πεταλούδα.
Τὰ φτερά της ἦσαν ὠραῖα.
Εἶχαν διάφορα χρώματα.
Ἡ Ἄννα τὴν κρατοῦσε ἀπαλὰ
καὶ τῆς τραγουδοῦσε:

+
«Ἐλα, πεταλιδίτσα μου,
στάσου νὰ σέ τσακώσω,
δὲν θὰ σοῦ τσαλακώσω
καθόλου τὰ φτερά. 0

Θὰ σέ ταΐζω ζάχαρη,
θὰ σοῦ ἔχω γιὰ σπιτάκι
μεταξωτὸ κουτάκι,
θὰ ζήσης μιὰ χαρά...» +

Ἡ πεταλούδα ὁμῶς ἤθελε νὰ φύγῃ
καὶ ἂν εἶχε φωνὴ θὰ ἔλεγε:

«Γιὰ τὴ δική σου ζάχαρη,
καθόλου δὲ μὲ μέλει.
Τῶν λουλουδιῶν τὸ μέλι,
μ' ἀρέσει πιὸ πολὺ.

Ἔχω τὸν κάμπο τὸν πλατὺ,
τὴ χλόη τὴ δροσάτη
βασιλικὸ παλάτι,
κοπέλα μου καλή».

Ἡ Ἄννα ἀγαποῦσε τὴν πεταλούδα
καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ.

Πρωτομαγιά

Ἦρθε ἡ Πρωτομαγιά, παιδιά,
στοὺς κάμπους σκορπιστῆτε,
μές στὴ δροσούλα κι εὐωδιὰ
πετάξετε, χαρῆτε.

Λουλούδια φέρτε δροσερά,
κάντε ὄμορφο στεφάνι
καὶ τραγουδῆστε μέ χαρά:
«Ὁ Μάης, νά τος, φτάνει!»

Πηγαίνουν στη θάλασσα

+ Μιά μέρα ὁ πατέρας εἶπε:

— Παιδιά, θὰ πᾶμε στὴ θάλασσα.

Ἐκεῖ θὰ παίξετε, θὰ χαρῆτε.

Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐτοιμαστῆτε.

— Τί χαρά, τί χαρά!

φώναξαν τὰ παιδιά

κι ἔτρεξαν νὰ ἐτοιμαστούν.

Ἡ μητέρα ἐτοίμασε φαγητό,

γιά νὰ τὸ πάρουν μαζί τους.

Τηγάνισε πολλοὺς κεφτέδες,

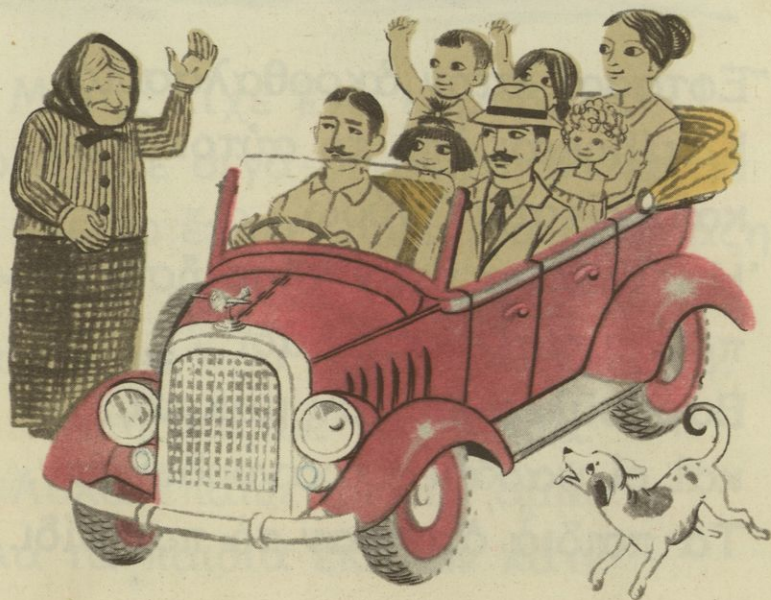
ἔβρασε ἄρκετὰ αὐγά,

πῆρε τυρί, ψωμί καὶ φρούτα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔφτιαξε ἓνα δέμα,

πού τὸ τύλιξε μὲ προσοχή.

Ὁ πατέρας πῆγε στὴν ἀγορὰ
καὶ ἔφερε ἓνα αὐτοκίνητο.
«Του...του» ἔκανε τὸ αὐτοκίνητο,
καὶ κατέβηκαν ὅλοι κάτω.
Σὲ λίγο ἀνέβηκαν προσεχτικὰ
καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε.
Τὰ παιδιὰ εἶχαν μεγάλη χαρά.

Στὴν ἀκροθαλασσιὰ

70 Ἔφτασαν στὴν ἀκροθαλασσιὰ.
Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο
καὶ κοίταζαν γύρω. ○
Ἡ θάλασσα ἦταν τόσο ἡσυχη,
ποὺ ἔμοιαζε σὰν λάδι.
Βαρκοῦλες ἔπλεαν μακριὰ
καὶ οἱ ψαράδες τραγουδοῦσαν.
Τὰ παιδιὰ ἄρχισαν τὸ παίγνιδι.

Ὁ Μίμης εἶχε ἓνα καραβάκι.
Τὸ ἔβαλε σιγὰ-σιγὰ στὴ θάλασσα
κι ἐκεῖνο ἔπλεε, χωρὶς νὰ βουλιάζη.
Ἡ Ἀννα πετοῦσε πέτρες
καὶ ἄκουε πὺ ἔκαναν «μπλούμ».
Ἡ Ἑλλη μάζευε χαλικάκια.
Ἡ Λόλα ἔπαιζε μὲ τὴν ἄμμο.
Ὅλα τὰ παιδιὰ ἔκαναν κάτι.

Τὸ μεσημέρι

Ὅταν ἦρθε τὸ μεσημέρι,
ἔστρωσαν στὴν ἄμμο νὰ φᾶνε.
Ὅλοι ἔφαγαν μὲ ὄρεξη τὰ φαγητά,
ποὺ τοὺς φάνηκαν πολὺ νόστιμα.
Μετὰ τὸ φαγητὸ τραγούδησαν.
Ἡ Ἑλλη σηκώθηκε σοβαρὴ-σοβαρὴ
καὶ εἶπε αὐτὸ τὸ ποίημα:

+ «Κάτω στο γιαλό, στην ἄμμο,
τὰ καβούρια κάνουν γάμο.
Μὲ καλέσανε νὰ πάω,
νὰ χορέψω καὶ νὰ φάω.
Παίζει ὁ ποντικός βιολί
κι ἡ χελώνα παίζει ντέφι.
Πέρασε κι ἓνα πουλί
καὶ μᾶς λέει: «Χαρὰ στοῦ κέφι!»

⊕ Τί γέλια πού ἔκαναν ὅλοι.
Ἄκόμα καὶ ἡ Λόλα γελοῦσε.
Ὁ πατέρας εἶπε στὴν Ἑλλη:
— Εὗγε σου, Ἑλλη, εὗγε σου. ⊕

Στὰ χωράφια

+ Τὰ παιδιὰ πῆγαν περίπατο.
Καθὼς ἐβάδιζαν στὰ χωράφια,
ἔβλεπαν τὰ στάχυα τοῦ σιταριοῦ,
ποὺ ἦσαν κατακίτρινα
κι ἔγερναν τὸ κεφάλι τους,
σὰ νὰ χαιρετοῦσαν +
Ἡ δασκάλα τότε εἶπε:

—Βλέπετε τὰ κίτρινα στάχυα;
Βλέπετε ποὺ μᾶς χαιρετοῦν;
Σὲ λίγο θὰ τὰ θερίσουν.

Τὸ ψωμί

“Όταν γύρισαν στὸ σχολεῖο,
ἡ δασκάλα ρώτησε:

— Ποιὸς ξέρεי νὰ μᾶς πῇ,
πῶς γίνεται τὸ ψωμί;

Ἡ Ἀννα τότε εἶπε:

— Παίρνουν τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ χωράφι
καὶ ἔπειτα τὸ ἀλέθουν,
γιὰ νὰ τὸ κάμουν ἀλεύρι.

— Ζυμώνουν τὸ ἀλεύρι μὲ νερὸ
καὶ πηγαίνουν τὸ ζυμάρι στὸ φούρνο.
Ψήνεται τὸ ζυμάρι καὶ γίνεται ψωμί.

Τὸ καλοκαίρι

+ Ἦρθες, ἦρθες, καλοκαίρι,
κι ὁ Θεὸς πολλὰ
μὲ τὸ ἅγιο του τὸ χέρι
σκόρπισε καλά.

Στὶς μυρτιές κρυμμέν' ἀηδόνια
τραγουδοῦν γλυκὰ
καὶ πετοῦν τὰ χελιδόνια
μ' ἐλαφρὰ φτερά. /

○ Ὅμορφ' ἄνθη στὸν ἀέρα
χύνουν μυρουδιά.
Καὶ λουλούδια στὴ μητέρα
φέρνουν τὰ παιδιά. ○

Κάθε πρωί

☉ Τὸ πρωὶ σηκώνεται ὁ Μίμης,
ἀνοίγει τὸ παράθυρο
καὶ κοιτάζει τὸν ἥλιο. ○

✠ Ὁ ἥλιος βγαίνει σιγὰ-σιγὰ.
Βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ βουνό.
Οἱ ἀκτίνες του εἶναι χρυσές
καὶ φωτίζουν ὅλο τὸν κόσμο.
Φωτίζουν τὰ σπίτια, τὰ δέντρα.
Φωτίζουν τὰ βουνά, τὰ χωράφια. +

Ἡ αὐγούλα

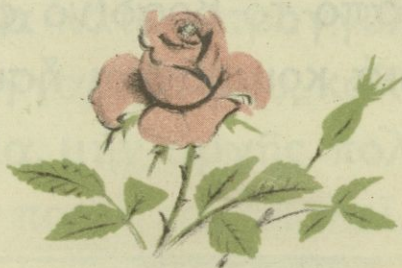
Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
καὶ στὸν κόσμον χύνεις
μιὰ γλυκιὰ πνοή.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
κι ἄπλωσες τὸ φῶς σου
σ' ὅλη μας τὴ γῆ.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή.
Κι ἄρχισε νὰ ψέλνη
πάλι τὸ πουλί.

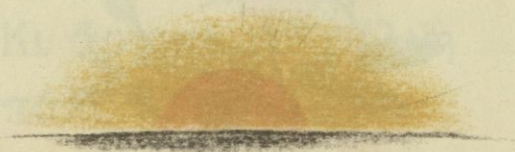
Τὰ δῶρα τοῦ ἡλίου

- Ὁ ἥλιε, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;
- Ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.
- Τί καλὰ μᾶς ἔφερες;
- Φέρνω μῆλα στὶς μηλιές,
ρόδα στὶς τριανταφυλλιές,
φέρνω ἀηδόνια, χελιδόνια
καὶ τὰ κρύα λιῶν χιόνια.
- Καὶ σέ μένα τί ἔφερες;
- Δυὸ δροσάτα μαγουλάκια
καὶ δυὸ κόκκινα χειλάκια.

* Κάθε βράδυ

- + Κάθε βράδυ ὁ ἥλιος πηγαίνει
νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.
Βασιλεύει πέρα στὴ Δύση
καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔρχεται ἡ νύχτα.
Τὰ πουλιὰ πετοῦν στὴ φωλιά τους.
Κουράστηκαν ὅλη τὴ μέρα.
καὶ θέλουν νὰ ἡσυχάσουν. +
Τὰ παιδιὰ μαζεύονται στὸ σπίτι τους.
Σὲ λίγο ἔρχεται καὶ ὁ πατέρας.
Κάθονται ὅλοι καὶ τρῶνε.
- + Ἔπειτα ἀπὸ τὸ βραδινὸ φαγητό,
τὰ παιδιὰ κοιμοῦνται ἡσυχά.

Τὸ φεγγαράκι

+Θ Φεγγαράκι φωτεινὸ
περπατεῖ στὸν οὐρανό.
Ἀνεβαίνει στὰ ψηλὰ
καὶ μᾶς βλέπει καὶ γελαῖ. Θ
Ἔλα κάτω, στρογγυλὸ
φεγγαράκι μου, καλό.
Ἔλα, μὴν ἀργῆς πολὺ,
τὸ παιδί παρακαλεῖ. †

Στὸ κτῆμα τοῦ θείου

Ὁ θεῖος μένει στὸ κτῆμα μέ τῇ θεία
καὶ τὰ δύο παιδιὰ τους.

Τὸ ἄγόρι λέγεται Ρήγας.

Τὸ κορίτσι λέγεται Χρυσούλα.

Ὁ Μίμης, ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ἑλλη
ξύπνησαν τὴν Κυριακὴ πολὺ πρῶι

καὶ πῆγαν στοῦ κτῆμα τοῦ θεοῦ. †
Πῆγαν μέ τοὺς γονεῖς τους,
γιά νὰ καθίσουν ἐκεῖ δύο μέρες.
Ἐκεῖνοι χάρηκαν, ὅταν τοὺς εἶδαν.
Δέν ἤξεραν τί νὰ κάνουν,
γιά νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν.
Ὁ Ρήγας πῆρε τὸ Μίμη
καὶ πῆγαν νὰ δοῦν τὸ στάβλο.
Ἐκεῖ εἶδαν τὸ ἄλογο, τὸ Ντορή,
ποὺ κουνοῦσε τὴν οὐρά του.
Ὁ Μίμης πλησίασε πολὺ κοντά,
τὸ χάϊδεψε καὶ τοῦ εἶπε:
— Ντορή, ἀγαπῶ πολὺ τὰ ζῶα.
Θέλω νὰ εἶμαστε φίλοι. ○
Ἡ Χρυσούλα μέ τὴν Ἄννα πῆγαν,
γιά νὰ ἰδοῦν τὸ κοτέτσι.

† Ἐκεῖ μέσα εἶδαν πολλές κότες.
Εἶδαν κι ἓνα μεγάλο κόκορα.
Ἡ Χρυσούλα τοὺς ἔριξε σπόρους.
Ἡ Ἑλλη καὶ ἡ θεία πῆγαν
νὰ δοῦν τῇ μεγάλῃ ἀγελάδᾳ
ποὺ ἔβοσκε στο λιβάδι. †
Ἡ ἀγελάδα, μόλις τὶς εἶδε,
κουνοῦσε μὲ χαρὰ τὴν οὐρά της.
Τὴν κουνοῦσε καὶ φώναζε:
«Μού... μού...», σὰ νὰ ἔλεγε:
Καλῶς ὄρισες, Ἑλλη...
Ὑστερα γύρισαν στὸ σπίτι.
Ἡ θεία ἔδωσε γάλα στὰ παιδιὰ
καὶ τοὺς εἶπε:
— Εἶναι φρέσκο καὶ καλὸ γάλα.
Εἶναι ἀπὸ τὴν ἀγελάδα μας. Ⓟ

Ἡ ἀγελάδα

†θ Ἡ καλή μας ἡ ἀγελάδα
τρώει κάτω στή λιακάδα
μικρὰ χόρτα καὶ μεγάλα
γιά νὰ κατεβάση γάλα.

Νὰ τὸ κάνουνε τυράκι,
νὰ τὸ κάνουν βουτυράκι,
νὰ τὸ βάλουνε στὸ πιάτο,
νὰ μοῦ ποῦν: ὀρίστε, φά' το.

Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου

Ξημέρωσε ἡ ἄλλη μέρα
καὶ ἀνέβαιναν πρὸς τὸ λόφο.

Ἦταν ὁ θεῖος μὲ τὰ τέσσερα παιδιά.
Τὴν Ἑλλη δὲν τὴν πῆραν μαζί τους,
γιατὶ ἦταν ἀκόμα μικρή.

Καθὼς ἀνέβαιναν στὴν πλαγιά,
εἶδαν ἓνα κοπάδι μὲ ἀρνάκια,
ποὺ ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ μὲ χαρὰ
κι ἔτρωγαν δροσερὸ χορταράκι.

Λίγο πρὶν φτάσουν στὴν κορυφή,
εἶδαν καὶ μιὰ βρυσούλα.

Τὸ νερό της ἔτρεχε τραγουδώντας
καὶ ἔκανε ἓνα μικρὸ ποταμάκι.

+ Ὅταν ἔφτασαν στὴν κορυφή,

ὅλα τοὺς φάνηκαν ὠραῖα.

Ἀπὸ ψηλὰ εἶδαν τὴ θάλασσα

καὶ τὸν μεγάλο κάμπο.

Εἶδαν τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ,

ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ἄσπρα προβατάκια. +

Ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι τους,

ἦταν πιά μεσημέρι.

+ Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο.

Τὸ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ θεία.

Ἐφαγαν μὲ πολλὴ ὄρεξη. +

Ἕνα παραμῦθι

Ἔφαγαν τὸ βραδινὸ φαγητὸ
κι ἔπειτα βγῆκαν ὅλοι ἔξω,
γιὰ νὰ χαροῦν τὸ φεγγάρι.
Τὰ παιδιὰ τριγύρισαν τὴ θεία,
γιὰ νὰ τοὺς πῇ παραμῦθι.
Ἡ θεία τότε ἄρχισε:

+ «Μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρό,
ὁ κόκορας κι ὁ σκύλος ἦταν φίλοι,
ἦταν πολὺ καλοὶ φίλοι.
Τὰ δύο ζῶα ἀποφάσισαν κάποτε
νὰ κάνουν ἕνα μεγάλο ταξίδι,
γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν κόσμον. +
+ Ξεκίνησαν λοιπὸν καὶ τὰ δύο
κι ἔφτασαν τὸ βράδυ στὸ δάσος. +

‘Ο σκύλος ρώτησε τὸν κόκορα:

— Ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε;

‘Ο κόκορας ἀπάντησε στὸ σκύλο·

— ‘Εγὼ θὰ κοιμηθῶ ἐκεῖ ψηλά,
κι ἔδειξε τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου.

— ‘Εγὼ θὰ κοιμηθῶ στὴν κουφάλα του,
εἶπε ὁ σκύλος.

Τὰ ζῶα εὐχήθηκαν «καληνύχτα»
κι ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν.
Σέ λίγο τὰ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος.

- Πρωί-πρωί ξύπνησε ὁ κόκορας
κι ἄρχισε νὰ φωνάζη: «Κικιρίκου!»
Τὸν ἀκούει μιὰ πονηρὴ ἄλεπού
καὶ τρέχει κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο.
- Καλημέρα, φίλε μου, λέει.
Δέν ἔρχεσαι στὴ φωλιά μου
νὰ σὲ περιποιηθῶ λίγο;
- Ἔρχομαι, λέει ὁ κόκορας.
Ἄς ρωτήσω ὅμως πρῶτα τὸ φίλο μου,
ποῦ κοιμᾶται μέσα στὴν κουφάλα.
Τρέχω νὰ τὸν ξυπνήσω ἀμέσως...

+ Ἡ πονηρὴ ἄλεπού νόμισε
πὼς ἦταν καὶ δεύτερος κόκορας
καὶ πλησίασε στὸ δέντρο.
Ἀντὶ ὅμως νὰ δῇ κόκορα,
βλέπει ξαφνικὰ τὸ σκύλο.
Τότε ἡ ἄλεπού τρόμαξε
κι ἔφυγε τρεχάτη. +
Ἔτσι οἱ δύο φίλοι ἔμειναν ἥσυχοι
κι ἐξακολούθησαν τὸ ταξίδι...»

Ὁ κόκορας

+ Ἕνας κόκορας ὀλάσπρος
μέ ψηλὸ λειρὶ
καμαρώνει καὶ φουσκώνει
καὶ λιλιὰ φορεῖ
καὶ θαρεῖ πῶς τὸ κοτέτσι
μόλις τὸν χωρεῖ.†

• Ἀμα βρῇ κανένα σπόρο
μέσα στὴν αὐλή,
τὸ κεφάλι του σηκώνει
καὶ τὸ διαλαλεῖ, •
νὰ τὸ μάθουνε σὲ Δύση
καὶ σ' Ἀνατολή.

Ἡ κολοκυθιά

- Ἡ Ἄννα ρώτησε τὰ παιδιά:
- Παιδιά, παίζουμε τὴν «κολοκυθιά»;
 - Μπράβο, Ἄννα, εἶπαμε ὅλοι.
- Ἐσὺ «μάννα» τοῦ παιγνιδιοῦ.
- Καθίσαμε ὅλοι γύρω-γύρω
καὶ πήραμε τὸν ἀριθμὸ μας.

Τὸ 1 τὸ πῆρε ἡ ᾽Αννα.
Τὸ 2 τὸ πῆρε ἡ Χρυσούλα.
Τὸ 3 τὸ πῆρε ὁ Μίμης.
Τὸ 4 τὸ πῆρε ἡ ᾽Ελλη.
Τὸ 5 τὸ πῆρε ὁ Ρήγας.

+ ᾽Υστερα ρώτησε ἡ ᾽Αννα:
— Ποιὰ τιμωρία θὰ βάλωμε
σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ χάση;
Ἐγὼ νὰ εἰπῶ, ἀπάντησε ἡ Χρυσούλα:
᾽Αν εἶναι κορίτσι, νὰ τραγουδήσῃ.
᾽Αν εἶναι ἀγόρι, νὰ κάνῃ τὸν πετεινό.
Ἡ ᾽Αννα ἀρχίζει τὸ παιγνίδι.
«Στοῦ παπποῦ τὸ περιβόλι,
ποὺ τὸ ἀγαποῦμε ὅλοι,
εἶναι μιὰ κολοκυθιά,

πλάϊ-πλάϊ στὴ ροδιά.
Κάνει πέντε κολοκύθια
στρογγυλά, μὰ τὴν ἀλήθεια.
Θὰ τὰ δώσῃ ὁ παππούς
μποναμά τῆς ἀλεπούς.
Δυὸ νὰ δέσῃ στὴν οὐρά της
κι ὅλα τ' ἄλλα στὰ παιδιὰ της».

† "Ἐπειτα ἡ "Αννα ρωτᾷ:

- Ποιὸς θὰ πάῃ στὴν ἀλεπού;
- Ποιὸς θὰ τῆς πάῃ τὰ κολοκύθια;
- Νὰ πάῃ τὸ 3, εἶπε ἡ Χρυσούλα.
- Γιατί τὸ 3, ρώτησε ὁ Μίμης.
- Ποιὸς νὰ πάῃ; ξαναρώτησε ἡ Χρυσούλα.
- Νὰ πάῃ τὸ 5, εἶπε ὁ Μίμης.
- Γιατί τὸ 5; ρώτησε ὁ Ρήγας.

- Ποιός θέλεις νὰ πάη;
- Νὰ πάη τὸ 2!
- Ὁ ἄνθρωπος, ὁχι, ὁχι τὸ 2, εἶπε ἡ Χρυσούλα.
- Χά, χά! ἔχασες, Χρυσούλα, ἔχασες!
φωνάζαμε ὅλοι μὲ γέλια.
- Τραγουδήσέ μας τώρα,
λέει ἡ Ἀννα.

Ὁ Ὀρθία ἡ Χρυσούλα λέει:

- ο «Στοῦ χαμένου τὴν αὐλὴν
ἄσπρος κόκορας λαλεῖ.
Καὶ τοῦ πῆρα τὴ λαλιά,
νὰ τραγουδήσω τὴ μηλιά».
- ο Παίρνει κατόπι τὸ ἄσπρο μαντηλάκι,
τὸ κουνᾷ στὸν ἀέρα καὶ τραγουδᾷ:

— Μηλίτσα πού'σαι στο γκρεμό
μέ μῆλα φορτωμένη,
τὰ μῆλα σου λιμπίζομαι
καὶ τὸν γκρεμό φοβοῦμαι.

— Σὰν τὸν φοβᾶσαι τὸν γκρεμό,
ἔλ' ἀπ' τὸ μονοπάτι.

Νὰ σοῦ χαρίσω τὰ γλυκὰ
καὶ μυρωδάτα μῆλα. †

— Ὠραῖα, ὦραῖα, φωνάξαμε ὅλοι,
χτυπώντας παλαμάκια.

Φεύγουν από τὸ κτῆμα

Ἔμειναν δύο μέρες στὸ κτῆμα
κι εὐχαριστήθηκαν πάρα πολύ.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν,
ὅλοι ἦσαν στενοχωρημένοι.

— Καθίστε, καθίστε καὶ σήμερα,
ἔλεγαν ὁ θεῖος μέ τῇ θείᾳ.

— Καθίστε, θεῖοι, καθίστε, παιδιά,
ἔλεγαν ὁ Ρήγας κι ἡ Χρυσούλα.

— Πρέπει νὰ φεύγωμε, παιδιά,
εἶπε ὁ πατέρας τοῦ Μίμη.

Τὰ παιδιά ἔχουν ἀκόμα σχολεῖο...

Ἡ θεία τοὺς ἔδωσε ἓνα καλάθι,
πού εἶχε δῶρα, ἀπὸ τὸ περιβόλι.

Τὰ παιδιά χαιρέτησαν τὴ θεία,
εἶπαν «εὐχαριστῶ» σὲ ὅλους
καὶ ξεκίνησαν νὰ φύγουν.

Ὁ θεῖος μὲ τὰ παιδιά του
θὰ τοὺς συνόδευαν στὸ σταθμό.

Στὸ σταθμὸ

† Ἐβάδιζαν γιὰ τὸ σταθμὸ.

Σὲ ὅλο τὸ δρόμο μιλοῦσαν.

Ἡ Ἀννα καὶ ὁ Μίμης ἔλεγαν:

— Παιδιά, νὰ ἔρθετε κι ἐσεῖς σπίτι μας.

Θὰ εὐχαριστηθοῦμε ἂν ἔρθετε.

Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Χρυσούλα ἀπάντησαν:

Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε.

Θὰ ἔρθωμε χωρὶς ἄλλο,

ὅταν τελειώσῃ τὸ σχολεῖο.

Όταν ἔφτασαν στὸ σταθμό,
δὲν περίμεναν πολλή ὥρα.
Σὲ λίγο ἔφτασε τὸ τραῖνο.

- Τὰ παιδιὰ μὲ τοὺς γονεῖς τους ἀνέβηκαν
γρήγορα γρήγορα στὸ τραῖνο
καὶ βγῆκαν στὰ παραθυράκια.
— Καλὸ σας ταξίδι, εἶπε ὁ θεῖος.
Νὰ μᾶς ἔρθετε καὶ πάλι...
— Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε πολὺ.
”Εχετε γειά. Εὐχαριστοῦμε,
ἔλεγαν ὁ πατέρας μὲ τὰ παιδιὰ.

Οί εξετάσεις

Πέρασε ένας χρόνος.
Τήν Κυριακή είναι οί εξετάσεις.
"Όλα τά παιδιά έτοιμάζονται.
"Αλλα θά ποϋν ποιήματα,
καί ἄλλα θά τραγουδήσουν.

8

Πολλὰ παιδιὰ ἐτοιμάζουν ἔργα.
Θὰ τὰ βάλουν στὴν ἔκθεσή τους.
Ὁ Μίμης ἐτοίμασε ἓνα καράβι.
Ἡ Ἀννα ζωγράφησε κάτι.
Ζωγράφησε τὸ κτῆμα τοῦ θείου.

* Ὄταν ἦρθε ἡ Κυριακή,
ἔγινε ἡ μεγάλη ἐορτὴ
καὶ ὅλοι ἦσαν χαρούμενοι.
Τὰ παιδιὰ θὰ προβιβάζονταν,
θὰ πηγαιναν στὴν παραπάνω τάξη
καὶ γι' αὐτὸ τὰ καμάρωναν ὅλοι. *

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

1)	'Η οικογένεια	Σελ.	6
2)	'Η εκκλησία	»	8
3)	Τò σχολείο	»	10

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ*

1)	Ι ι	(Ι ι)	Σελ.	15
2)	Ο ο	(Ο ο)	»	16
3)	α	(α)	»	17
4)	ν	(νά)	»	18
5)	Ν	(Νά)	»	19
6)	λ	(λά)	»	20
7)	Λ	(Λά)	»	21
8)	ε	(ελα)	»	22
9)	Ε	(Ελα)	»	23
10)	η	(Ελλη)	»	24
11)	Α	(Αννα)	»	25
12)	μ	(μήλα)	»	26
13)	Μ	(Μίμη)	»	27
14)	Π π	(Παπί)	»	28
15)	Τ τ	(Τόπι)	»	29
16)	Κ κ	(Κότα)	»	30
17)	Υ	(γάλα)	»	31
18)	ια	(γιαγιά)	»	32
19)	Γ	(Γάτα)	»	34
20)	Χ χ	(Χ χ... ή χήνα).	»	36

* Τò πρώτο μέρος ελήφθη εκ τού τυχόντος τού πρώτου βραβείου 'Αλφαβηταρίου τού κ. Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ.

21)	P ρ	(Ρ ρ ... τὸ νερό)	Σελ.	38
22)	ω	(ὠρολόγι)	»	40
23)	σ	(σ σ ... σιγά)	»	41
24)	ς	(Ὁ παπᾶς)	»	42
25)	Σ	(Ὁ Σωτήρης)	»	44
26)	υ	(Σύκα)	»	45
27)	δ	(δέμα)	»	46
28)	Η	(Ὁ Ἡλίας)	»	47
29)	B β	(Β β ... ὁ Βοριάς)	»	48
30)	Δ	(Ὁ Δῆμος)	»	50
31)	Ω	(Ὠρα καλή)	»	51
32)	ζ	(ζυμάρι)	»	52
33)	Z	(Ὁ Ζήσης)	»	53
34)	Θ θ	(Θυμάρι)	»	54
35)	στ	(Ὁ Σταμάτης)	»	55
36)	Ψ ψ	(Ψάρια, ψάρια)	»	56
37)	φ	(φωτιά)	»	58
38)	Φ	(Ἡ κυρία Φανή)	»	60
39)	ξ	(ξύλα)	»	62
40)	Ξ	(Ἡ κυρία Ξένη)	»	63
41)	Υ	(Ὑπερήφανος κόκορας) .	»	64
42)	ει	(Ἡ εἰκόνα)	»	66
43)	οι	(Ἡ οἰκογένεια)	»	68
44)	σχ, τρ	(Τὸ σχοινάκι)	»	70
45)	ου	(Μοῦ ... ἡ ἀγελάδα) .	»	72
46)	σπ, κτ, δρ	(Τὸ σπιτάκι)	»	74
47)	αι, σκ, θρ, γρ	(Ἡ αἵθουσα)	»	77
48)	ευ	(Ἡ θεία Εὐγενία)	»	80
49)	ευ	(Ἡ Εὐτυχία)	»	82
50)	αυ	(Αὐγὸ, αὐγὸ !)	»	84
51)	αυ	(Τὸ αὐτοκίνητο)	»	86
52)	χτ	(Καληνύχτα)	»	88
53)	πν	(Εὔπνησε παιδί)	»	90
54)	τσ	(Τσίου, τσίου)	»	91
55)	γν	(Παίζουν τὸ λύκο) . . .	»	92
56)	μπ	(Τὸ μπαστούνι)	»	94

57)	ντ, φτ	(Ντίν - ντάν, ή καμπάνα)	Σελ.	96
58)	σμ	('Η χιονισμένη αύλή)	»	99
59)	τζ, βλ	(Στο τζάκι)	»	102
60)	σγ, βγ	('Ο Σγουρός)	»	105
61)	σδ, πλ	('Ο βασιλικός)	»	108
62)	σβ	('Η σβούρα)	»	110
63)	ηυ	('Ο κόκορας)	»	112
64)	γγ	(Το φεγγάρι)	»	114
65)	γκ	('Ο γκιώνης)	»	116
66)	μπρ, στρ	(Στην έξοχή)	»	118
67)	ντζ	('Η νεραντζούλα)	»	120
68)	αί	('Ο αίτος)	»	122
69)	υι	('Η μύιγα)	»	125
70)	γχ	('Ο έλεγχος)	»	127
71)		*Αλφα - Βήτα	»	131
72)		Τά γράμματα	»	132

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ *

1)	Πρωινή προσευχή	Σελ.	137
2)	Στή βρύση	»	138
3)	Γύρω στο τραπέζι	»	139
4)	'Η κούκλα τής 'Ελλης	»	140
5)	Τά χελιδόνια	»	142
6)	Χελιδόνι μου γλυκό (ποίημα δημοτικό)	»	144
7)	'Ηρθε ή 'Ανοιξη	»	145
8)	'Η έορτή του Εύαγγελισμού	»	147
9)	Στή σημαία (ποίημα 'Αδαμ. Μαντουδή)	»	149
10)	Τά καταστήματα	»	150
11)	Στο δρόμο (ποίημα)	»	153

* Το δεύτερον μέρος ελήφθη εκ του τυχόντος επίσης του πρώτου βραβείου 'Αλφαβηταρίου του κ. Γ. Κ. ΣΑΚΚΑ, πλήν των υπ' αριθ. 16, 17, 26, 29 και 35 κεφαλαίων, άτινα ελήφθησαν εκ του τυχόντος του δευτέρου βραβείου 'Αλφαβηταρίου του κ. Ι. ΣΥΚΩΚΗ.

12)	Ἡ ἐκκλησίᾳ	Σελ.	154
13)	Ἡ Λαμπρὴ	»	156
14)	Ἐπιστρέφουν στὸ σπίτι	»	158
15)	Πασχαλιὰ (<i>ποίημα Α. Κατακουζηνοῦ</i>)	»	160
16)	Στὴν ἐξοχή	»	161
17)	Οἱ πεταλοῦδες	»	162
18)	Πρωτομαγιά (<i>ποίημα Ἰω. Συνώκη</i>)	»	165
19)	Πηγαίνουν στὴ θάλασσα	»	166
20)	Στὴν ἀκροθαλασσιὰ	»	168
21)	Τὸ μεσημέρι	»	170
22)	Στὰ χωράφια	»	172
23)	Τὸ ψωμί	»	173
24)	Τὸ καλοκαίρι (<i>ποίημα Γ. Βιζυνοῦ</i>)	»	174
25)	Κάθε πρωὶ	»	175
26)	Ἡ αὐγούλα (<i>ποίημα</i>)	»	176
27)	Τὰ δῶρα τοῦ ἡλίου (<i>ποίημα δημοτικὸ</i>)	»	177
28)	Κάθε βράδυ	»	178
29)	Τὸ φεγγαράκι (<i>ποίημα Α. Κατακουζηνοῦ</i>)	»	179
30)	Στὸ κτῆμα τοῦ θείου	»	180
31)	Ἡ ἀγγελάδα (<i>ποίημα Γ. Βιζυνοῦ</i>)	»	183
32)	Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου	»	184
33)	Ἐνα παραμῦθι	»	186
34)	Ὁ κόκορας (<i>ποίημα Ζ. Παπαντωνίου</i>)	»	190
35)	Ἡ κολοκυθιά	»	191
36)	Φεύγουν ἀπὸ τὸ κτῆμα	»	196
37)	Στὸ σταθμὸ	»	198
38)	Οἱ ἐξετάσεις	»	200

Ἐπιμελητὴς ἐκδόσεως ΗΡ. ΚΑΡΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

(ἀπ. Δ. Σ. Ο. Ε. Δ. Β. 1318/4-3-64)

ΕΚΔΟΣΙΣ Δ', ΣΕΙΡΑ Β', 1964 (IV) - ΑΝΤΙΤΥΠΑ 240.000
ΣΥΜΒΑΣΙΣ 1210/10-3-64

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ
ΚΩΣΤΑ Π. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ & ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ
ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ
Μ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗΣ & ΣΙΑ Α.Ε.

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσημον εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἀντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλὼν ἢ χρησιμοποιῶν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α 108).

οὐκ ἐστὶν
 ἐν τῷ κόσμῳ
 οὐδὲν
 τὸ ὡς
 Λεὼν
 τὰς
 8

Πέρασα
 πὰρ τὰ Πῶ-
 τα καὶ τῶν
 Ἰι-Τιανῶν
 Ὁ Ρήγας με
 γὰρ ἐκράτει
 ὡς πῶς σπ-
 μερὰ τὰ γὰρ
 γούρ' στὸ τε-
 τράδιο.
 Ρήγας
 Καὶ τὸ τέλος
 τὰς
 10

Πέρα-
 σα
 τὰ Πῶ-
 τα

